

КАК ДА ОТВЪРНЕМ, КОГАТО СЕ ЧУВСТВАМЕ ОНЕПРАВДАНИ

Джон Бивийър

Съдържание:

КАК ДА ОТВЪРНЕМ, КОГАТО СЕ ЧУВСТВАМЕ ОНЕПРАВДАНИ.....	1
1 - Една пренебрегвана истина	1
2 - Отмъщението принадлежи Нему	5
3 - Правилният начин да отвърнем.....	11
4 - Въпросът за авторитета	16
5 - Ролята на страданието.....	23
6 - Блажени са онеправданите.....	27
7 - Да се издигнем над лошото отношение.....	32
8 - Ще намери ли Той вяра?.....	37
ЗА АВТОРА.....	42

1 - Една пренебрегвана истина

Случвало ли ви се е някога да ви онеправдават? Ако отговорът ви е „не“, искам да премерите пул са си! Най-вероятно изобщо не внимавате за какво ви говоря! Понеже истината е, че да живеем в нашия паднал, разсипан, грешен свят, означава всеки ден да се сблъскваме с многобройни възможности да бъдем онеправдавани, както и да не получим честното и справедливо отношение, което очакваме. Съществуват много ситуации, при които към човек може да се отнесат несправедливо. Тук съм изброил няколко от възможностите, а съм сигурен, че вие също можете да прибавите и други към този списък. Ако сте дете, на каквато и да било възраст, може да имате родител, който непрекъснато несправедливо ви критикува. Ако пък сте родител, може детето ви да е непокорно или прахосник, или може да се отнася към вас вместо с любов, с обиди и непокорство. Може би вие сте ученик, който все не успява да удовлетвори някой свой взискателен учител. Възможно е да сте много добър в работата си, но шефката ви да не ви харесва и да иска да ви принуди да напуснете, за да даде мястото на някоя от приятелките си. Карате си колата и се придържате към ограничението за скоростта, но шофьорът зад вас бърза, надува клаксона си, прави ви неприличен жест, а докато ви изпреварва, ви нарушава. Притежавате свой собствен бизнес и се отнасяте добре с клиентите си, но конкурентна фирма подбива цените ви и твърди, че стоките ви са боклук. Омъжена сте от петнадесет години и през това време съпругът ви е завършил колеж, а вие сте му родили три деца. Той току-що ви е казал, че вече не ви обича и иска да се ожени за своя колежка. И затова, когато на нас ни навредят, искаме някой някъде да оправи нещата. Често ние си мислим, че този някой сме самите ние. Това е погрешно. Досега сте служили в църквата си като дякон, но изгаряте от копнеж да водите хвалението. Току-що са ви казали обаче, че за водач на хвалебната група е била

назначена съпругата на новия пастор. Това са само няколко от възможните сценарии. Но със сигурност съществуват още хиляди. Никой не е застрахован. Богатите и силните се сблъскват с това също както бедните и слабите. Понякога онеправдаването е толкова незначително, че предизвиква смях. Но друг път постъпката е тъй ужасяваща, че има силата да съсипе репутацията на човека, а дори и да застраши живота му. Но позволете ми сега да ви споделя една истина от Божието сърце, която прекалено много хора или не познават, или избират да пренебрегват: *Ако позволим Бог да се занимае с хората, които ни онеправдават, ще израснем и ще пожънем огромни благословения.* И точно това е целта на тази книга. Ако сте се изморили да се чувствате безсилни, понеже не знаете как да отвърнете на лошото отношение, което получавате от хората, предстои ви едно чудесно откровение. Бог вижда вашето страдание, Той разбира, че страдате и има план как от тези страдания да произведе в живота ви нещо невероятно добро. Обаче вие трябва да знаете по какъв начин Той иска да направите това. И тогава трябва да се захванете с Неговата програма и да се покорявате. Какви са резултатите? Зрялост, сила, възможност за стратегическо участие в разширяването на Божието царство. Може и да не ми вярвате сега, но когато привърша със споделянето на тази невероятна истина от Божието Слово, ще разберете защо когато на пътя ви се изпречи онеправдаването, това е моментът, в който трябва да извикате от радост и да затанцувате. Време е да се радвате и да празнувате в душата си! Защото ви предстои да вземете участие в един от ключовите опити от страна на Бога тук на земята да демонстрира Своята вяроност към децата Си и да спечели велики победи над нечестивите и разрушителни планове на врага. Но признавам, че нормалният начин, по който много хора отвърщат, когато са онеправдани, е да се ядосат и да търсят да си го върнат. Живеем в свят, в който Божиите намерения са били изопачени, понякога дори до неузнаваемост. Един от Неговите велики, основополагащи духовни закони е чувството за справедливост. В самата основа на ума и чувствата ни е вградено силното усещане за добро и лошо, правилно и погрешно. И затова, когато на нас ни навредят, искаме някой някъде да оправи нещата. Често ние си мислим, че този някой сме самите ние. Това е погрешно. Преди няколко години синът ни Адисън преживя една несправедливост в училище. Това, което се случи, и начинът, по който той реагира, разкриват основните, животопроменящи принципи, които искам да разясня в тази книга. Може би няма нищо по-лошо от това да видиш, че детето ти е онеправдано. Като баща на четири момчета, първото нещо, което искам да направя в плътта си, когато един от тях е онеправдан, е незабавно да скоча и да отида да си уредя сметките. Това е реакция от типа „дай да уредим нещата, а ще говорим по-късно“ и е една от многото видове грешни реакции. И затова, когато на нас ни навредят, искаме някой някъде да оправи нещата. Често си мислим, че този някой сме самите ние. Това е погрешно. Точно така се чувствах, докато ден след ден най-големият ни син Адисън се връщаше вкъщи от училище и ни разказваше за лошите неща, които се случваха там. Жена ми Лиза и аз сядяхме всяка вечер и слушахме, докато деветгодишният Адисън споделяше случаите, когато учителят му се е заяждал с него. Това просто не беше справедливо, понеже Адисън винаги е бил добър ученик и посещаваше добро християнско училище. Какво точно се бе случило, че синът ни да се превърне в такъв мърморко и недоволенник? Двамата с Лиза говорихме няколко пъти за това насаме. Наистина не можехме да го

проумеем. Адисън си беше типично момче за възрастта си, но обикновено не се забъркваше в неприятности. Поради някаква причина учителят му често смяташе, че ако в класа има неприятности, то подстрекателят е бил Адисън. Можеше всички в класа да се държат лигаво, но когато дойдеше моментът да накаже някого, той си избираше Адисън. Двамата с Лиза не можахме да измислим друго обяснение, освен че може би ставаше дума за междуличностен сблъсък. Може би Адисън и неговият учител просто не се спогаждаха. Това се случва понякога. Молихме се за това и се надявахме, че ситуацията ще се оправи. Но това не стана. Бог искаше да отговори на молитвите ни и в края на краищата го направи. Но беше нужно известно време, понеже Адисън трябваше от собствен опит да разбере как Господ иска децата Му да реагират на лошото отношение. Капката, която преля малката чашчица на Адисън, обаче дойде един ден, когато двама от съучениците му, седящи зад него, си правели шеги в час. Учителят бил с гръб към класа, но когато се обърна, за да въдвори тишина, те двамата бързо утихнали. Без да се поколебае учителят започнал да крещи на Адисън. Като всеки друг и Адисън мрази несправедливостта. Тъй като бил несправедливо обвинен, че проваля часа, сърцето му се наранило. Онази вечер Адисън се прибра вкъщи и разказа на мен и на Лиза какво се е случило. Седяхме на масата за вечеря, а той хълцаше и от очите му се стичаха огромни крокодилски сълзи. Това наистина си беше голям проблем за момче от трети клас. И тъй като бе една добра майка, Лиза го взе в прегръдките си, гушна го и не спираше да повтаря: „О, момчето ми, горкото ми момче!“ Аз също се чувствах доста зле, а в главата ми се блъскаха въпросите: *Какво бих могъл да направя? Какво трябва да кажа на сина си?* Докато Лиза продължаваше да го утешава, нещо вътре в духа ми сякаш не си беше на мястото - Святият Дух ми даваше знак. Тогава си спомних за един урок, който бях научил преди много години. В главата ми присветна лампичката и на мига разбрах какво точно трябва да кажа на сина си. „Виж, Адисън, може ли да те питам нещо?“, казах аз. Той все още хленчеше сгушен до майка си. „Когато учителят направи това, ти как реагира?“ Адисън се изправи и видях в очите му да припламва огънче. „Казах му, че не съм бил аз, а другите две момчета!“, каза той свирепо. „А ти винаги ли правиш това, когато той те коригира?“, попитах аз. „Да-а, особено ако не е прав, а повечето пъти той не е прав!“ „Синко, това, което правиш, не е правилно“, отговорих аз. Взех си Библията и му прочетох няколко ключови стихове. Припомних му как е реагирал Исус, когато са се отнасяли с Него несправедливо. Разказах му също една история за това как веднъж ме бяха онеправдали като пастор. „Адисън, ти имаш избор - казах аз накрая. - Можеш да продължиш да се защитаваеш и да се съпротивляваш на властта и авторитета или можеш да избереш да постъпиш по Божия начин, което според мен означава да отидеш при учителя си и да го помолиш да ти прости, затова че непрекъснато оспорваш властта и решенията му. Избирай.“ „Но, татко, ами ако учителят е виновният?“ „Виж, Адисън, досегашният ти начин на действие имал ли е някакъв резултат?“ „Не.“ „Тогава трябва да избереш. Можеш да последваш примера на Исус, както казва Библията, или да се опиташ да се справиш сам.“ „Добре, ще го направя както иска Бог“, каза Адисън. „Тогава нека се молим.“ И се молихме. На следващия ден Адисън уговори среща с учителя си по време на обедната почивка. Той погледнал учителя и казал: „Господине, Бог работи вътре в мен. Досега непрекъснато оспорвах авторитета ви. Това не е правилно. Можете ли да ми

простите? Няма да го правя повече." Както сами можете да си представите, това направо сразило учителя. А в края на следващата седмица познайте кой получил от този учител наградата „ученик на седмицата"? Адисън. А като връх на всичко, накрая на учебния сезон учителят присъди наградата „отличен ученик на годината"... да ви казвам ли на кого? На Адисън. Въпросът ми е: „Ако начинът, по който Бог ни заповядва да се справяме с лошото отношение, даде резултат при един третокласник, не смятате ли, че той може също толкова успешно да се приложи и за вас, и за мен?" Това, което възнамерявам да направя в тази книга, е с помощта на Святия Дух да ви въоръжа, така че да реагирате на несправедливостите по начин, който ще ви донесе невероятно благословение. Както сигурно знаете, служението ми включва проповядване в различни църкви и на конференции почти всяка седмица както в Съединените щати, така и по целия свят. Докато разговарям с хората и разпознавам какво им лежи на сърцето, все по-често чувам, че огромен брой християни преживяват изпитания поради различни трудности в живота си. През последната една година, докато проповядвам, много често задавам следния въпрос: „За колко от вас последните дванадесет месеца бяха най-трудната година, която някога сте преживявали?" Между 75 и 90% от присъстващите вдигаха ръце! Това просто не се е случвало никога досега в практиката ми. Вярвам, че Бог е замислил нещо наистина феноменално. Д-р Йонги Чо го е казал по следния начин: Налага ми се да умирам хиляди пъти, докато Бог не започне да върши нещо ново в живота ми. Един ден попитах Господа: „Защо трябва да умирам по хиляда пъти?" Господ ми отговори: *Понеже трябва в теб да бъде изграден характерът и отговорността за справяне с онова, което възнамерявам да поставя в живота ти.* Често трудните неща и страданията, които преживяваме, включват и лошо отношение от страна на околните. Ето защо вярвам, че Бог ми е дал да споделя това послание с вас в тази книга. Веднъж, след като бях приключил с проповедта си за това как да реагираме спрямо несправедливото отношение, един мъж от присъстващите, учител в библейско училище, бил толкова повлиян от съдържанието й, че си отишъл у дома и изслушал касетата с поучението ми още единадесет пъти. Каза ми, че е използвал материала от посланието, за да състави академичен курс, който нарекъл „Християнство 101". Направил това понеже вярвал, че всеки християнин трябва да знае как да реагира на несправедливото отношение и че много малко хора получават поучение в тази област. Но ето какво Бог обещава да стори за вас, ако реагирате правилно на лошото отношение:

- Той ще ви защити и ще се застъпи за вас;
- изобилно ще ви благослови;
- характерът ви ще израсне и ще оформите духовните си мускули.

Нека да разберем как е възможно всичко това да се случи във вашия живот - за ваше добро, за да се разширява Божието царство и най-важното - всичко да излезе за Божия слава.

2 - Отмъщението принадлежи Нему

Отдавна бях минал трети клас, когато научих, че е по-добре да позволя на Господ да се справи с несправедливостта, когато се отнасят към мен нечестно. В началото на служението си бях младежки пастор в една голяма църква от около осем хиляди вярващи. Прекият ми началник бе пасторът по административните въпроси, който от своя страна бе подчинен на старши пастора. Обичах работата си. Бог бе вложил в сърцето ми огненото желание да снабдявам тези младежи с истината от Неговото Слово по възможно най-ясния начин. По тази причина проповедите ми към тях всяка седмица въобще не бяха празни приказки. Учех ги на покорство спрямо Бога, на святост, на разпнат живот, как да влизат в молитвената си стаичка и дързостно да се приближават към Бога и други подобни теми. Всяка вечер в четвъртък подковавах здраво тези 250 хлапета и те наистина се хранеха добре. Петнадесетгодишният син на шефа ми бе в младежката група. Бог докосваше този млад мъж и той действително се запали за живот и ходене с Христос. След няколко месеца младежът отишъл една вечер при Лиза, а по лицето му се стичали сълзи. С треперещ глас той казал: „Госпожо Лиза, как бих могъл да живея такъв богоугоден живот, какъвто проповядва пастор Джо като всяка седмица, когато в собствения ми дом майка ми и баща ми вършат неща, които просто не са правилни?“ След това той споделил с жена ми някои подробности. Лиза била потресена, понеже мъжът, когото това момче описвало, бил прекият ми началник. „Виж, тук не става въпрос за това, което вършат майка ти и баща ти - казала му тя. - Животът ти е нещо, което е между Исус и теб. Пастор Джон ти проповядва как да живееш пред Бога. Начинът, по който живеят майка ти и баща ти, просто не е твоя отговорност. Предай ги на Господа, моли се за тях и ги почитай.“ Лиза не могла да се сети да му каже нищо повече в тази ситуация, но и това бил мъдър съвет. Не знам дали случката между Лиза и младежа и това, което последва, имаха някаква връзка, но точно по това време шефът ми, административният пастор, започна системно да ми създава проблеми. Научих, че говори на главния пастор някои неща за мен, които не бяха верни. Същевременно ми предаваше думите на главния пастор, които той уж бил казал по мой адрес. Между мен и главния пастор вече се оформяше доста голяма пропаст. Беше очевидно, че моят шеф бе планирал да се отърве от мен. Изминаха няколко месеца и една вечер след службата с младежите четирима от тях дойдоха при мен, като в очите на двамата напиреха сълзи. „Пастор Джон - изломоти един от тях, - просто не можем да повярваме, че ще те уволняват!“ „Моля? - казах аз. - Откъде чухте това?“ Трябваша ми само няколко минути, за да разбера, че този слух водеше началото си от сина на административния пастор. Ето защо реших да си поговоря с него. „Откъде чу, че ще ме уволняват? - попитах аз тийнейджъра. „От татко.“ Това вече бе върхът! Записах си час и отидох на среща с шефа си. „Искам да те питам за нещо доста обезпокоително - казах му аз. - Няколко младежи дойдоха и ми казаха, че ще бъда уволнен, а като поразплетох историята, разбрах, че са го научили от сина ти. Той пък ми каза, че го е чул от теб. Какво става?“ Мъжът започна да се гърчи на стола си. „Виж, Джон, много съжалявам. Просто казвах на жена си онова, което каза за теб главният пастор, а синът ми трябва да е дочул разговора. Много съжалявам. Ще му кажа повече да не говори за тези неща.“ Той не ми

даде никакво друго обяснение. Благодарих му и излязох от кабинета. Е, сега вече наистина бях объркан. Нямах никаква представа дали оставам или си тръгвам. Тази несигурност продължи да виси над мен като черен облак още два месеца. Накрая други двама мъже от екипа ми казаха, че решението да ме освободят вече било взето. Една неделя по време на богослужение главният пастор каза на хилядите хора на службата, че „в църквата предстоят драстични промени“ и че той щял да се срещне с всички младежи и родителите им в четвъртък вечер“. Седях отзад на платформата и си мислех: *„Знам какви са тези драстични промени. Утре сутрин ще ме уволнят.“* Онези почивни дни ми бяха невероятно мъчителни. С жена ми вече имахме един син и тя беше бременна с второто ни дете. Лиза непрекъснато ми повтаряше: „Какво ще правим сега, Джон? Така ли ще стоим и ще чакаме? Не трябва ли да планираш нещата?“ А аз постоянно й отговарях: „Скъпа, Бог ни е изпратил тук, не съм направил нищо нередно и ще оставя цялата каша в Неговите ръце.“ На следващата сутрин бях помолен да се срещна с главния пастор в неговия кабинет. Това щеше да е първата ми среща с него от четири месеца! Административният пастор и още един от старшите служители трябваше също да дойдат на срещата. Но когато влязох в кабинета му, другите двама мъже ги нямаше. „Джон, ти знаеш, че Бог те е изпратил в тази църква и че няма да си тръгнеш оттук, докато Той не извърши онова, което е намислил чрез теб“, каза главният пастор. После ме погледна и продължи: „Защо административният пастор толкова много иска да се отърве от теб? Защо иска да бъдеш уволнен?“ „Не знам! - казах аз. - Нямам никаква представа какво съм направил.“ „Виж, трябва да разбереш какво точно между вас двамата не е наред и да оправисти нещата. Би ли го направил, моля те? Не ми харесва това враждуване.“ „Добре, пасторе, ще се опитам, но казвам ви, не знам защо е така.“ Поговорихме си още няколко минути и преди да си тръгна главният пастор каза, че всеки път, когато пожелае, мога да се видя с него. След около месец у мен попаднаха някои писмени доказателства, които разкриваха, че административният пастор върши нередни неща. Научих също, че той се опитва да уволни отделни служители. Помислих си: *„Е, добре, вече е време да покажа тези документи на главния пастор. Искам той да разбере какво е намислил този тип. Всъщност така дори ще направя услуга на църквата, тъй като ще защитя служението.“* Направих си извода, че административният пастор така бе манипулирал главния пастор, че той бе сляп за всичко, което ставаше. Отдаваше ми се възможност да оправя това на бърза ръка. Чувствах, че някак постъпвам доблестно, поради възможността да изоблича мъжа, който преследваше другите и, разбира се, мен самия. Уговорих си среща с главния пастор и на сутринта, когато трябваше да се видя с него, отделих време да се моля. Четиридесет минути се мъчих да произведа някаква резултатна молитва за предстоящата среща. Не спирах да питам Господа: „Как трябва да споделя тази информация с главния пастор? Документа ли трябва да му покажа или просто трябва да му споделя какво мисля?“ Питях и не получавах абсолютно никаква насока. Затова продължавах да ора в молитва. Нищо не се получаваше. Най-накрая спрях, погледнах нагоре и извиках: „Господи, Ти не искаш да му показвам каквото и да било, нали?“ На мига се случи нещо невероятно! Божият мир се разля върху мен като огромна вълна. Вече ми стана очевиден ясно какво Бог иска от мен. Взех документа и го нахъсах на малки парченца и ги изхвърлих в кофата за боклук. Помислих си: *„Или аз съм най-смахнатият човек, който е живял някога на тази*

земя, или в момента действам с покорство към Бога." И наистина, след всичко преживяно заради този човек, който ме бе взел на мушка, това, което току-що бях направил, изглеждаше малко откачено! Измина още един месец. Нищо не се случи. Все още имах работа, но атмосферата продължаваше да бъде напрегната. Една сутрин се молех отвън на паркинга пред църквата. Винаги съм обичал да се моля на открито и в повечето дни отивах на работа около час и половина преди началото на службата, за да мога да прекарам известно време насаме с Господа. Докато вървах онази сутрин, на паркинга пристигна административният пастор и спря колата си. Точно в този момент Господ ми каза съвсем ясно: *Искам да отидеш при него, да му се извиниш и да го помолитиш за прошка.* Ако трябва да съм честен, почувствах се доста объркан и разстроен. Казах на Господа: „Какво? Аз да му се извиня, на него? Не съм му направил нищо. Господи, той е този, който се опитваше да направи така, че да ме уволнят. Вече скъсах онези доказателства за това! Какво искаш да кажеш с това, че трябва да му се извиня?" Запънах се. Може би пък не бях чул правилно какво ми казва Господ. Затова много бързо преминах към друга тема за молитва. Започнах да се моля за мисиите. И на мига молитвата ми стана по-суха даже и от пустинята Сахара. Струваше ми се сякаш Бог се бе изнесъл от цялата тази област. Естествено, знаех, че Той все още е там. Той е обещал никога да не ни остави, нито да ни забрави. Осезаемото Му присъствие обаче се беше изпарило. Но понякога аз съм си доста твърдоглав и така продължих да се моля за братята и сестрите, работещи на мисионерското поле. С неимоверни усилия се молих така още двадесет минути и накрая попитах: „Е, добре, Господи, какво точно искаш да ми кажеш сега?" И веднага Божият Дух се завърна в моето молитвено уединение и ми заговори: „Искам да отидеш при него и да му се извиниш." Знаех, че съм обречен. „Значи няма да мога нищо друго да направя с Теб днес преди това, така ли? Трябва първо да свърша това." Веднага се пренасочих в правилната писта и започнах да се моля за това, което трябваше да кажа на шефа си, понеже не смятах, че има нужда да му се извинявам за каквото и да било. Но тогава Господ ми показа някои неща и така аз отидох в кабинета му. Седнах срещу него и казах: „Бях навън тази сутрин и се молех, когато ти пристигна с колата. Тогава Божият Дух ми проговори и каза, че трябва да дойда при теб и да ти се извиня, понеже съм бил доста критичен спрямо теб и съм те съдил. Господ ми показва колко лошо е всичко това. Би ли ми простил, моля те?" Човекът изглеждаше доста изненадан, но каза: „Ами да, разбира се, че ти прощавам." Поговорихме си още няколко минути и това бе всичко. Честно да си кажа, все още бях озадачен. Но пък това, че се бях покорил, ми изглеждаше правилно. Изминаха още шест месеца и през това време атаките от страна на административния пастор намаляха. Трябваше да предприема едно пътуване и докато съм бил извън града през онзи уикенд, всичко излязло наяве. Престъпните му деяния били изобличени и те се оказаха много по-лоши от онова, което аз бях чул. Някои от действията му бяха дори незаконни и той можеше да бъде разследван и пратен в затвора. Но главният пастор реши да му покаже милост и да не го съди. Всички доказателства бяха картотекирани в архива на един адвокат и административният пастор бе незабавно уволнен. Накрая той падна в същата онази яма, която копаяше за мен. И не само това, но аз бях оправдан пред пастора и персонала, тъй като те разбраха каква е била причината той да направи всичко това срещу мен. Няколко месеца по-късно,

когато вече бях преминал от тази църква към ново служение, няколко пъти бях канен да се върна да говоря в нейните събрания. Макар че знаех какво казва Писанието за това как да отвърщаме на лошото отношение, след това преживяване действително го осъзнах дълбоко в сърцето си. *Проумях го!* Оттогава животът ми се промени и сега горя от желание да споделя с вас това, което научих.

НЕ СИ ОТМЪЩАВАЙТЕ

В посланието на апостол Павел към римляните виждаме някои от най-ясно формулираните наставления на Библията за това как да отвърщаме, когато ни онеправдат. Павел определено е знаел всичко по този въпрос. Преди да преживее съдбоносната си среща с Исус по пътя за Дамаск, след която се обърна, Савел (името на Павел по онова време) бе преследвал всеки християнин, до който можеше да се добере. Какъв по-добър пример за някой, който онеправдава! Писанието казва, че изпълнен с гняв и омраза към християните **Савел опустошаваше църквата, като влизаше във всяка къща и завличаше мъже и жени та ги предаваше в тъмница** (Деяния 8:3). Савел насърчаваше тълпата, която убиваше Стефан с камъни. А и на самото пътуване, по време на което Бог го обгради със светлина и той падна на земята, в Библията се казва, че **той още дишаше заплашване и убийство против Господните ученици** (Деяния 9:1). Но не мина много време след срещата си с Исус, и самият Савел позна какво означава да те онеправдат. След като изнесе първата си голяма проповед и така мощно свидетелства, че Исус всъщност е Месията, евреите направиха заговор да го убият. Единственият начин, по който можа да се измъкне от Дамаск жив, бе да го спуснат от градската стена в един кош. По-късно Савел (сега вече на име Павел) обобщи видовете онеправдаване, които бе претърпял като апостол на Евангелието:

Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет удара без един; три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение, една нощ и един ден съм бил по морските дълбочини. Много пъти съм бил и в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебрата; в труд и в мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и в голота; и, освен другите неща, които не споменавам, има и това, което тежи върху мене всеки ден, грижата за всичките църкви (2 Коринтяни 11:24-28).

Човече, та този мъж на Бога сам самичък можеше да напише тази книга относно онеправдаването! И в известен смисъл той го направи! Чуйте сега какво написа по въпроса този високо квалифициран експерт, вдъхновен от Святия Дух:

Никому не връщайте зло за зло; промишлявайте за това, което е добро пред всичките човеци; ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци. Не си отмъщавайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв; защото е писано: На мене принадлежи отмъщението, Аз ще сторя въздаяние, казва Господ (Римляни 12:17-19)

Схващате ли това? След всичкия тормоз, който бе понесъл, служейки на Господ Исус Христос и на Неговата Църква, Павел заявява: **никому не връщайте зло за зло**. Ако ви четях тези стихове по време на някоя от моите проповеди, щях да ви накарам високо да казвате „амин“ след всеки ред. Но тъй като точно сега не мога да ви гледам в очите и да се уверя, че четете внимателно, моля ви да забавите малко темпото и действително да проумеете това, което казва Божието Слово тук. Ако чувствате, че ви се приспива, оставете веднага книгата и вървете да си вземете чаша кафе! Ако искате успешно да се справите с несправедливото отношение, *трябва непременно да схванете това!* Павел твърди, че когато някой ни нарани, първата ни реакция не трябва да бъде грижата да си получим всичко, което ни се полага по право, и да се опитваме непременно да вземем надмощие. Всъщност всеки път, когато имаме възможност, от нас се очаква да търсим мир в нашите взаимоотношения с останалите. Спомняте ли си израза: „тури му пепел“? Идеята тук е, че отношението ни би трябвало да е-, че „приемаме нещата“, вместо непрестанно да се безпокоим и да водим битки само и само да се уверим, че всяка неправда, извършена срещу нас, е поправена. Имали ли сте възможност да сте с човек, който никога не оставя нещата на самотек? Ако някой го пререди на опашката пред касата в супермаркета, такъв човек непременно ще изкрещи: „Хей, приятел! Не виждаш ли, че тук си има опашка?“ А после стрелва провинилия се с гневен поглед, толкова изпълнен с жлъч, че може да разяде боята на кола. Не това е типът реакция, която трябва да имаме, ако искаме да се покорим на заповедта **никому не връщайте зло за зло**.

А след това Павел ни обяснява защо не би трябвало винаги да сме нащрек и да се грижим за себе си. **Не си отмъщавайте, възлюбени... защото е писано: „На мене принадлежи отмъщението, аз ще сторя въздаяние, казва Господ**.

Господ не казва, за да се „намира на приказки“. Той говори сериозно! И когато казва нещо, Той наистина го има предвид и го казва с власт. И точно това е първият съществен ключ към това да се научим как да се издигнем над всяка несправедливост - от малкото пренебрежение до огромното предателство. Чрез вяра разбираме и възприемаме идеята, че нашият небесен Баща е обещал да въздаде справедливост за нас, ако ние му предадем всичко. Нито вие, нито пък аз, а Той е в крайна сметка авторитетът, който отговаря за това да бъде въздадена справедливост. Тези думи от Писанието не са нито добро предложение, нито някаква препоръка; те представляват заповед! Когато Бог говори, Той не го прави като някои хора, които просто не могат да изтърпят тишината и затова трябва да кажат нещо. Господ не казва, за да се „намира на приказки“. Той говори сериозно! И когато казва нещо, Той наистина го има предвид и го казва с власт. На много места в Библията Бог по различни начини казва следното: „Не си мислете, че вие сте отговорни за това „да си разчистите сметките“, когато ви наранят.“ По-надолу следват няколко примера за това, което Бог е казал по въпроса:

- **Да не речеш: Ще въздам на злото; почакай Господа и Той ще те избави** (Притчи 20:22)

- **На Мене принадлежи възмездието и въздаянието; ногата им с време ще се подхлъзне; защото близо е денят на погиването им, и приготвеното за тях приближава (Второзаконие 32:35).**
- **Не казвай: Както ми направи той, така ще му направя и аз, Аз [Господ] ще въздам на човека според делата му (Притчи 24:29).**
- **Защото познаваме Този, Който е рекъл: На Мене принадлежи възмездието, Аз ще сторя въздаяние (Евреи 10:30).**

Разбирате ли това? В плътта си ние вършим точно обратното - нямаме търпение да си го върнем. Но това не е редно. Бог ни заповядва да оставим на Него Той да въздаде справедливост. Нечестиво е Божиите люде да си отмъщават, но е правилно Бог да въздаде правда заради людете Си.

БОГ ЩЕ ОТМЪСТИ ЗА ЛЮДЕТЕ СИ

Истината, че не трябва да си отмъщаваме, е пример за това как ние християните можем да си навлечем доста неприятности, усъвършенствайки се в нещата, които Бог иска да оставим на заден план. Вместо това често загърбваме другото, което Той иска да развием в нас. Съществуват многобройни теми в Библията, които са интересни и полезни, но не представляват основополагащи истини. И прекалено често ние им отделяме твърде много време и така и не стигаме до момента, в който да се занимаем с някой от съществените въпроси, като например този как Господ иска от нас да реагираме на несправедливостите, които понасяме. Като млад християнин научих нещо, за което и сега съм благодарен, че съществува в живота ми. То е, че когато постъпваме така, сякаш не вярваме, че Той ще извърши нещо обещано, това е като една плесница през лицето Му и обида за Неговия характер! Това ще е все едно да кажа на един от синовете си: „Ще ти подаря прекрасен подарък за Рождество“, но синът ми всеки ден да повтаря: „Е, тате, знам, че си ми обещал страхотен подарък, но всъщност изобщо не вярвам, че ще го направиш!“ Каква ужасна обида спрямо моята почтеност! Това не само ще ме нарани, но и ще ме ядоса. А как според вас се чувства Бог, когато постъпим така спрямо Него? Той казва, че след като Му предадем неправдата, трябва „да се кротнем“, понеже Той ще отмъсти за онеправдаването ни. Показваме ли чрез действията си, че вярваме в тази истина? Това е причината, поради която Исус се натъжаваше всеки път, когато хората не вярваха, че ще извърши обещаното. Спомняте ли си случая, когато Той каза на учениците на брега на галилейското езеро, че те ще се качат в лодката и ще отидат от другата страна? Тогава Той не каза: „Ех, надявам се да успеем да стигнем до другия бряг.“ Дойде време да потеглят и всички се качиха в лодката. Исус легна да си подремне. Нямаше нужда да стои буден цяла нощ и да се тревожи да не би лодката да се удари в скала и да потъне или пък да не би пирати да я превземат и те да станат заложници! Исус говореше с власт, понеже беше покорен на Своя небесен Отец. Исус просто изпълняваше заповеди. „Отведи лодката с учениците до другия бряг.“ Ето защо, когато бурята ги връхлетя и учениците обезумяха от страх, Исус най-напред каза на вятъра да утихне, а после се обърна към учениците и ги смъмри за оскъдната им вяра. Всъщност укорът му беше: „Не ви казах, че ще стигнем до средата на езерото и

после ще потънем. Казах, че ще отидем до отсрещния бряг." Бог държи на думата Си. Когато Той даде обещание, „сделката е сключена". В Неговия характер няма недостатъци. Той не може да лъже. На Него не Му се случва да има лош ден или пък внезапно да преживее емоционален срив. Думата Му е здрава канара. В Библията Господ казва: **Аз Съм Господ, не се изменям** (Малахия 3:6). Апостол Яков написа, че в Бога **няма изменение, нито сянка от промяна** (Яков 1:17). Ясно ни се казва, че Бог ще се погрижи да изправи неправдите, които са ни били причинени. Нашата работа се състои в това да се доверим на казаното от Него и да се покорим. Бог държи на думата Си. Когато Той даде обещание, „сделката е сключена". Има и още нещо, което искам да подчертая. Павел писа, че вместо да си отмъщаваме, ние трябва да „направим място" на Неговия гняв. С други думи, ние реално можем да объркаме Божието намерение да се погрижи и да изправи несправедливостта. Апостолът иска да каже, че поради неправилната ни реакция спрямо лошото отношение, ние всъщност можем да възпрепятстваме Божиата работа, тоест Той да отмъсти наместо нас. По-нататък ще разгледам по-подробно този въпрос. Засега е достатъчно да знаем, че отмъщението не е наша работа; то принадлежи на Него. А това, приятели, е една страхотна новина. Просто си помислете - всемогъщият Бог забелязва какво се случва с всеки от нас и обещава: „Аз ще се погрижа за това." Алелуя!

3 - Правилният начин да отвърнем

Вече научихме, че Бог иска да Му позволим Той да се заеме с неправдите срещу нас. И все пак, как точно би трябвало да от реагираме ние? Погрешният начин за реагиране е да вземем нещата в наши ръце. Но кой е правилният начин?

ПРИМЕРЪТ НА ИСУС

Ако някога някой човек е знаел как да се справи с неправдите, то това бе нашият Господ Исус Христос. Когато наблюдаваме как Исус реагираше на трудните моменти в живота Си, тогава ще разберем в действителност как би трябвало да го правим и ние. Исус понесе доста оскърбления по време на Своето служение. Понякога ние сякаш забравяме това, когато се съсредоточим върху всичките онези прекрасни неща, които Той направи - превърна водата във вино, изцеляваше слепите и сакатите, хранеше хиляди хора само с няколко корички хляб и няколко рибки, ходеше по водата, изгонваше демони, укротяваше бушуващите вълни, възкресяваше мъртвите. Всичко това изглежда бляскаво и безпроблемно. Но не трябва да забравяме, че земният живот на Исус много приличаше на нашия собствен - дни наред, в които Той отблъскваше нападенията, примесени с някой по-добър и успешен ден. Онеправдаването на Исус определено започна още по време на изкушението в пустинята, където Той бе обиждан и подиграван от сатана. А после, когато почна служението Си, Той бе засипан от критики от страна на хората. Религиозните водачи следяха всяка Негова стъпка и непрекъснато Го тормозеха. Учениците Му правеха всичко възможно да Го следват и да Му се покоряват, но и те от началото изпадаха в неверие и съмнения. По време на служението Му една голяма група от Неговите

последователи просто заряза всичко и Го изостави (виж Йоан 6:66). Дори и собствените му братя и сестри не Му вярваха. Мислеха, че е умствено неуравновесен и се опитаха да Го принудят да се върне вкъщи и да спре да излага семейството (Марк 3:21). Но най-ужасният тормоз и онеправдаване дойде към края. В последните дни преди смъртта Си Исус мощно изяви какъв е начинът, по който трябва да реагираме на онеправдаването. Разбира се, ние си спомняме как всички ученици, един по един, обърнаха гръб на Исус. Започна се с решението на Юда да продаде Божия Син, за да припечели лесни пари. Но пък: другите ученици дори не можаха да останат будни, за да се молят с Исус, и Библията ни казва, че всички те се разбягаха (виж Марк 14:50). После един от най-близките Му приятели Петър явно прокле и се отрече, че не Го познава. Но най-лошото отношение тепърва предстоеше. Исус трябваше да изтърпи Своя псевдопроцес. Господ създаде модел за нас. Дори до края на Своите изпитания Той ни даваше пример как да отговаряме, когато ни онеправдават:

И на сутринта главните свещеници със старейшините и книжниците и целият синедрион, незабавно се съвещаха и като вързаха Исуса, заведоха Го и Го предадоха на Пилат. И Пилат Го попита: Ти Юдейският цар ли си? А Той му отговори и рече: Ти казваш. И главните свещеници Го обвиняваха в много неща. А Пилат пак Го попита, казвайки: Нищо ли не отговаряш? Виж за колко неща Те обвиняват! Но Исус нищо вече не отговори, така щото Пилат се чудеше (Марк 15:1-5).

Обръщали ли сте внимание какво е казано в тези стихове за това как реагираше Исус? След като в най-общи линии съобщили името Си, ранга и „номера Си“, това, което на нашите американски войници им е казано да правят, ако станат военнопленници, Исус „не отговаряше нищо“. Това наистина е невероятно! Ако някой някога в историята е имал основателна причина да „стане и да се защити“ и да се увери, че съдията ще узнае какво несправедливо отношение е понесъл, то това бе Исус. Ако някой някога в историята е имал основателна причина да „стане и да се защити“ и да се увери, че съдията ще узнае какво несправедливо отношение е понесъл, то това бе Исус. Това беше съдилище - най-висшето в страната, а свидетелите (първосвещениците) срещу Исус изговаряха лъжи против Него. Важно е да се разбере, че главните свещеници бяха не само религиозни водачи, но и политически лидери. Всеки път, когато Рим завземаше нова територия или нация, на пленената Земя ѝ бе позволено да се самоуправлява под надзора и ръководството на Рим. Ето защо, когато главните свещеници се появиха в онази съдебна зала, те бяха в позицията на най-влиятелните граждани в цялата нация. И въпреки това Исус не им отвърна нито дума. Не се защити! Защо избра да замълчи и да не се защитава понеже беше предал Себе Си и делото Си в покорен на Онзи, Който щеше да отсъди справедливо Своя небесен Отец. А Пилат, който бе начело на цялата тази машина за неправда и който бе съвсем наясно с това какво точно става, най-накрая не издържа и изтърси: „Защо не се защитиш срещу тези лъжи?“ А когато Исус пак не отговори, Пилат се зачуди. В ума на римлянина нямаше *никакво* място за съмнение, че процесът срещу Исус е изфабрикуван от завист и че обвинителите Му нямаха достатъчно солидни доказателства. Никога досега Пилат не бе виждал нещо подобно. Хората, които идваха в неговия съд,

обикновено изгаряха от желание да се защитят. Вероятността да бъдат наказани, затворени или пък дори осъдени на смърт от римляните изобщо не бе приятна перспектива. Историческите документи от онзи период сочат, че Пилат е знаел за Исус преди Той да влезе в съдебната зала. И подобно на Ирод той е бил заинтригуван от Него. Съществуват и някои доказателства, че в даден момент Пилат всъщност е водил разговор с Исус. Съпругата на Пилат дори разказала, че сънувала Исус и го предупредила: **Не прави нищо на този човек, Той е праведник** (виж Матей 27:19). После, по време на разпятието, тъкмо Пилат изпрати табелата, която поставиха на кръста: „Юдейският Цар“. Главните свещеници бурно се жалваха на Пилат, че всъщност Исус твърди това за Себе Си и затова надписът трябва да се махне. Но Пилат не пожела да го направи и каза: **Каквото писах, писах** (Йоан 19:22). И ето, че Пилат гледа стоящия пред него Исус и слуша тези кръвожадни лъжци, които искат да го осъдят на смърт по скалъпени обвинения. А Исус не им отговаря нито дума, понеже е предал делото Си в ръцете на Своя Отец, който щеше да отсъди справедливо. Това е личният пример, който ни е оставил Исус. Ето защо не е никак чудно, че и апостол Павел поставя ударение на този въпрос. Всъщност както Исус, така и Павел беше доста добре обучен в юдейските Писания и по същество буквално цитираше това, което Соломон бе написал преди хиляда години:

Ако е гладен ненавистникът ти, дай му хляб да яде, и ако е жаден, напой го с вода, защото така ще натрупаш жар на главата му и Господ ще те възнагради (Притчи 25:21-22)

Урокът за нас е, че когато ни се иска да се разплатим с някой, който ни е наранил или онеправдал по някакъв начин, трябва да протегнем ръка, но не за да му избием зъбите, а за да му подадем парче хляб или чаша студена газирана вода. Разбираемо, че това ще ви се стори неестествено, а и подобни прояви на добрина често изискват голяма доза изобретателност. Но за да бъдем покорни на Божия план, ние трябва да благославяме онези, които правят живота ни непоносим. Така че, ако някой току-що ви е настъпил по мазола или пък е извършил най-ужасяващото предателство, или каквото и да било друго във ваша вреда, в основни линии, реакцията трябва да е една и съща:

ако е жаден, пригответи му кана студен чай;

ако е гладен, напади скарата за барбекю;

ако я е закъсал, напиши му чек;

ако е самотна, обади ѝ се;

ако е кривнал от брака, продължи да работиш върху взаимоотношението ви;

ако ви е отрязала пътя с колата, усмихнете ѝ се и продължете напред;

ако ви е причинил скръб, поработете и след работното време без допълнително заплащане.

И ако да показвате подобна доброта на хората, които са завлекли вас и вашите чувства в тинята, ви кара да се чувствате неудобно или дори прекарани, то спомнете си какво преживя Исус заради вас. В напътствията Си към Своите ученици, валидни и за вас и мен, Исус обясни защо, ако сме онеправдани, не трябва да се защитаваме при несправедливо обвинение. Помислете затова по следния начин също така отчаяно се опитвате да докажете невинността си вие се оставяте на благоволенieto на обвинителя си. Поради тази причина Исус каза:

Спогаждай се с противника си по-скоро, докато си на пътя с него към съдилището, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията те предаде на служителя, и да бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам: Никак няма да излезеш оттам докле не изплатиш и последния кодрант (Матей 5:25-26).

С други думи, обвинителят ти ще измъкне от теб всичко, което той смята, че му дължиш. Когато така отчаяно се опитвате да докажете невинността си, вие се оставяте на благоволенieto на обвинителя си. В мига, в който започнете да го правите на въпрос и се опитате да се оправдавате или защитавате, вие признавате човека, който ви обвинява, за свой съдия. Понеже, когато се опитвате да му отговорите и да се защитите срещу всичките му обвинения, вие в известен смисъл се подчинявате на него и на преценката му за нещата. Той командва положението. Но ако той не ви е съдия, защо ви трябва да му отговаряте? Когато решите да се защитите пред него, вие сами го въздигате в ранг на ваш съдия. Когато се опитвате да се защитавате на всяка цена, вие се лишавате от духовното си право на защита. Малко по малко вашият обвинител се издига над вас, понеже влиянието му е нараснало вследствие вашата самозащита. Вие всъщност му давате още по-голямо влияние над себе си, като полагате толкова големи усилия да защитите правата си!

ЕДИН ЛИЧЕН ПРИМЕР

Нека ви илюстрирам това с пример. Преди няколко години една влиятелна личност в християнските среди направи лъжливо изявление по мой адрес пред две големи организации. В казаното от него нямаше и грам истина, но само за броени дни се оказа, че изявлението му е струвало на нашето служение 10 000 долара. Разбрах за случилото се по телефона от нашия секретар. Това ме вбеси. Честно казано, бях в състояние да издъня тавана. Когато ми се обадиха, седях във фоайето на едно летище и чаках да се кача на международен полет за Швеция. Това бе белег за Господната милост към мен, понеже, поради мястото, на което се намирах, наистина не можех да направя нищо. Можех само да се кротна и да се моля. Научил съм нещо с течение на времето. Когато попаднеш в криза или ситуация, при която си бил онеправдан, не прави нищо до следващата сутрин. Ако не чуваш Божия глас докато си буден, Той ще ти проговори докато спиш. И така, аз се качих на този международен полет, но същевременно врях и кипях вътрешно. В плътта си се борех и обмислях многобройни начини, така че да мога „да оправя“ нещата, но по моя си начин. После обаче съм заспал някъде по-пътя над Атлантическия океан. Събудих се, когато се снижавахме над летището в Стокхолм, и тогава ме осени мисълта: *Би могъл да погледнеш на*

това като на кражба. Можеш да поискаш в Духа крадецът да ти възвърне седмкратно (виж Притчи 6:31). Но пък тази мисъл не бе особено удовлетворяваща. Все още таях негодувание. Тогава мина друга мисъл: *Или пък би могъл да не гледаш на това нито на загуба на средства, а като на подарък!* Това нещо наистина ми изглеждаше много по-добре. Но изтръгни жилото от чувствата ми. Усетих се щастлив. Помислих си: „Животът е прекрасен!“ А освен това, когато дадеш подарък, Господ обещава да ти възвърне стократно (виж Марк 10:29-30). Започнах да се моля за тази втора възможност и когато се върнах в Америка, споменах на Лиза и на пастора си Тед Хагард за тази идея. Тя допадна и на двамата. И така, за да подпечатаме сделката си с Господа, двамата с Лиза се събрахме и се молихме: „Татко, относно тези пари, които изгубихме, поради думите на този човек, ние просто ги даваме като подарък в името на Исус; благославяме тези средства в името на Исус.“ Тази молитва най-после разреши проблема. Гневът ми се изпари. Бях щастлив. Можех да простя и да продължа напред. Всичко бе предадено в способните ръце на моя Баща. Десет дни по-късно едно семейство позвъни на вратата на нашия дом в Колорадо. Те бяха от Тексас, което означаваше, че не се бяха появили случайно на прага ни. Отворих вратата и те ми подадоха един плик, говорихме си около десет минути и после си тръгнаха. В плика имаше чек, издаден на името на нашето служение, който бе за 10 000 долара. Веднага казах на Лиза: „Виж това, скъпа! Това е еднократното възвръщане, остават ни още деветдесет и девет!“ Исус бе толкова непреклонен по този въпрос, че ни заповяда да минем отвъд минимума просто да благославяме враговете или противниците си. Той заяви, че като избираме да не се противим на злия човек, ние трябва не просто да избягваме да се защитаваме, но трябва да работим усилено, така че да предадем добротата и благословенията си на човека, който ни е онеправдал. Един пример, който Исус използва, бе: **Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две** (Матей 5:41). Когато Исус бе на земята, римските окупатори имаха правото да принудят всеки, който не бе римски гражданин, да носи снаряжението им една миля. Всъщност думите на Исус означаваха: „Отървете се от тази робска психика и станете истински слуги.“ Робът извършва минимума, който се иска от него. Слугата изпълнява, така че да достигне до максимума на възможностите си. Робът е *принуден* да го направи; а слугата се *захваща* да го направи. От роба крадат, докато слугата дава.

ЖАР

А какво имаше предвид Соломон (а по-късно и Павел), като каза, че ще „натрупаме жар“ на главите на хората, които са ни онеправдали? Това май изобщо не звучи духовно, а! Основната идея е, че когато не се защитаваме, а наистина проявяваме милост към някой, който ни е наранил, в повечето случаи този човек ще се засрами и ще спре да ни обвинява или да ни онеправдава занапред. Виновникът ще „изгаря от срам“ и това по всяка вероятност ще сложи край на проблема, а може дори да подготви пътя за покаяние, помирение, а защо не и за приятелство. Ето защо главната причина, поради която Бог ни казва да не се защитаваме, нито да отмъщаваме на враговете си, е понеже това освобождава място за Неговата праведна съдба и запазва сърцата ни в правда.

А ако мислите, че да сте покорни е единствено във ваша полза и за доброто на човека, който ви онеправдава, то това действително е така, но съществува и една още по-велика цел. Павел обобщава този въпрос така: **Не се оставай да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.** И това си е една огромна порция истина! Павел има предвид, че като откликнем по начина, по който Бог иска от нас, когато сме онеправдани, ние ставаме активни Негови инструменти за победа над злото. Нашите добри дела не са просто „прекрасни“ и ползотворни в това да улеснят и подобрят взаимоотношенията, макар че, разбира се, няма нищо лошо в това. Светът ни се нуждае от голямо количество такава сол и светлина! Но в това, което Павел учи тук, е заложена и една още по-велика идея. Тя е, че покорният християнин, смиренно следващ примера на Исус, който не търсеше да се защити, когато бе онеправдан, се присъединява към редиците на най-доблестните воители, които воюват за напредъка на Христовата кауза и Божието царство, като разгромяват злото! Слава на Бога - каква огромна чест е това! И всичко се започва като обърнеш другата буза и замълчиш, оставяйки Бог да бъде твой защитник, когато животът е несправедлив.

4 - Въпросът за авторитета

Често онеправдаването, понасяно от хората, идва по някакъв начин от някой, който има власт над тях. В семейството това може да означава крайно суровото отношение от страна на майката или бащата към детето. Понякога учителят е този, който злоупотребява с властта си и засрамва някой ученик с думите „все не схващаш“, или треньорът унижава спортиста, който не можел „една топка да улови като хората“. Възможно е шефът несправедливо да обвини работниците си за грешки в доставките от склада или пък за загубен търг. Понякога и полицаите биват лъжливо обвинени в това, че дискриминират хора от определен етнически или расов произход. А вероятно най-печалните случаи са когато дори в църквите хора с власт злоупотребяват с нея и тормозят подчинените си, за да постигнат това, което искат.

ВЛАСТИТЕ, КОИТО НИ УПРАВЛЯВАТ, СА ПОСТАВЕНИ ОТ БОГА

И така, какво ни казва Библията за това как да реагираме спрямо властта? За пореден път апостол Павел ясно се произнася по въпроса: **Всеки човек да се покорява на властите, които са над него** (Римляни 13:1). Даже и на най-независимия, свободомислещ американец му е доста трудно да се измъкне като изключение от смисъла на този стих. Фразата „всеки човек“ просто не оставя място за каквито и да било изключения в думите „да се покорява на властите, които са над нас също толкова конкретни и недвусмислени. Нужно е да преглътнем влечението си към независимостта и да се издигнем до тази истина. Ние, християните, не трябва да се съпротивляваме на властта, която по закон управлява живота ни. (По-долу ще разгледам малкото на брой случаи, когато е необходимо един последовател на Христос да не се покорява на властта.) Нужно е да преглътнем влечението си към независимостта и да се издигнем до тази истина. Ние, християните, не трябва да се съпротивляваме на властта, която по закон управлява живота ни. Отне ми известно време, докато приема това във

всички области на живота си. Все още не винаги постъпвам правилно, но Божието Слово ме промени и днес се справям доста по-добре от преди. В миналото например, ако се случеше да шофирам на магистралата и внезапно да видя мигащите червени и сини светлини в огледалото си за обратно виждане, сигурно щях да се опитам „да вържа дявола“ и да се моля Бог да ме отърве от глобата. Днес обаче не смятам, че точно това е видът реакция, за която говореше апостол Павел, когато писа: **Всеки човек да се покорява на властите, които са над него.** Последният път, когато ми се случи да ме спрат (със задоволство мога да кажа, че напоследък ми се случва все по-рядко - май десният ми крак нещо е отслабнал), с мен в колата се возеше и един от служителите ми. Този младеж бе отгледан и възпитан от баща, който страшно мразел полицаите. Ето защо, когато видя мигащите светлини зад нас, той ужасно се смути и започна да се оплаква от поведението на полицаия. Без да губя нито миг, аз го запитах: „Защо казваш всичко това? Не обвинявай полицаия! Той е служител, даден ни от Бога, за да защитава обществото. А аз действително карах с превишена скорост. Той просто си върши работата.“ Полицаят се приближи до прозореца ми и ми взе книжката и регистрационния талон. После се върна в колата си, за да ме провери в компютъра. Това е най-неприятният момент за всеки шофьор. Неудобно е да стоиш отстрани на пътя, а останалите шофьори да намаляват като минават покрай теб, за да те огледат хубаво. След няколко минути полицаият почука на прозореца ми. „Господин Бивийър - каза той, - поради скоростта, с която шофирахте, ще ви наложа глоба.“ В този момент буквално усещах как мускулите на полицаия се стегнаха, тъй като очакваше някаква гневна реакция от моя страна. Но аз казах единствено: „Господине, искам да ви благодаря за това, което направихте. Не бях прав. Виновен съм и няма да се явявам в съда, за да се защитавам. Заслужавам тази глоба и искам да ви благодаря за службата ви към нашето общество, понеже ние се нуждаем от вас. Бог да ви благослови.“ Научил съм се да изчакам до момента, в който полицаият действително ми даде фиша, понеже след като веднъж ти го е дал, вече не може да си го вземе обратно. Постъпвам така, защото повечето полицаи са толкова шокирани, че сякаш искат да ти кажат: „Мога ли да го взема обратно?“ Но вече е твърде късно. Служителят, който се возеше в колата с мен, бе слисан от моето поведение и усвои урок за цял живот. Той видя на практика как трябва да отговаряме на тези, които имат власт над нас - без остроумни забележки, без да обвиняваме другите, без сръдни и пуфкане. От нас се очаква с почителност да приемаме това, което заслужаваме. Основната причина, поради която трябва да го правим, е, че Бог говори недвусмислено по този въпрос. Продължението на стиха в Римляни 13:1 гласи: **Защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога.** Във времето, в което живеем, властта има лоша репутация. И това може би важи с още по-голяма сила за нашата западна култура, отколкото за която и да било друга част от света. Справедливо ще е да заявим, че семената на бунта бяха посяти през 30-те години на миналия век, когато професорите в нашите университети започнаха да вътълпяват на студентите идеите на либерализма и рационализма, привнесени директно от Европа. Плодовете на тази дейност станаха явни през 60-те, когато се прояви лошото отношение към властта. Протестите срещу войната във Виетнам, разрушаването на традиционния сексуален морал, възходът на наркокултурата, нарастващият брой на разводите, упадъкът на ценностите, който

се демонстрира във филмите и по телевизията, размириците в крайните квартали - всички тези явления, а и много други, бяха по някакъв начин свързани със спад на респекта към властта. Студентите, които протестираха и вилнееха из университетите, наричаха полицаите „свине“. Почитта към правителствените лидери спадна заради противоречията, породени от войната и международната политика. Уотъргейт бе само първият от поредица политически скандали. Новинарските медии бяха заразени от някакъв вид „жълта треска“. Вследствие на това имената на много от националните ни герои и други личности с обществена значимост на властови позиции бяха опозорени. След това последва може би най-ужасяващото няколко видни църковни лидери бяха въввлечени в сексуални скандали или хванати в кражба или злоупотреба с Господните средства в служенията им. Нищо чудно, че уважението към властта вече изглеждаше като наивна глупост. Като общество днес ние жънем реколтата от тези семена, които врагът изкусно пося посред нас. Единственият проблем с всяко подобно незначитане на властта, а това е огромен проблем, е, че Бог ни заповядва да почитаме законната власт, независимо каква е тя, понеже „всяка власт“ идва от Бога. И още по-ясно казано - всяка власт е *поставена* от Бога. Позволете на тези думи да достигнат до съзнанието ви - *не съществува власт, която да не е поставена от Бога!* Може и да има някоя ситуация, в която човек трябва да се възпротиви на властта, а също така съществува и явлението незаконна власт. Ще разгледам тези проблеми по-късно. Но това действително са много редки изключения и Писанието ясно говори, че всеки човек трябва „да се покорява на властите, които са над него“. На мнозина им е наистина трудно да преглътнат това. Може да ви се струва, че тази заповед е толкова възвишена, че на християнина му е направо невъзможно да я изпълнява. Но тъкмо това представлява предизвикателството да бъдеш Христов последовател! Никой от нас не би могъл да извърши това, което Той ни заповядва, освен ако не се предадем в плътта си и не позволим на Бога да ни изпълни със Своята благодат. Християнският живот се задвижва чрез свръхестествена мощ. Без тази мощ всеки един от нас е „загазил здравата“. Изключително съм благодарен за това, че веднага след като познах и приех Исус Христос за мой Спасител в университета Пардю, реших, че щом като Библията е Божието Слово, то аз ще ѝ вярвам и ще ѝ се покорявам, независимо дали разбирам всичко написано в нея. Направих това не защото бях станал велик християнин, а главно поради страха си от Бога. Знаех, че съм бил спасен от собствения си грях и от бъдещето си в ада. Не смятах за разумно да пренареждам Писанията и сам да решавам кои от тях важат за живота ми и кои не. Естествено, имало е моменти, в които поради своето невежество, аз съм действал в противоречие на Писанието. Но в същата степен, в която просто съм се покорявал на откритото Божие Слово, също толкова съм бил защитаван от злото и изобилно благославян. Всяка една законна власт идва от Бога! И макар че често хора биват избирани или назначавани на отговорни постове, от които могат да управляват другите, те са на тези властови позиции, понеже Бог ги е поставил там. Спомням си момента, когато това ми стана пределно ясно. През 1992 г., след като Бил Клинтън бе избран за първия си мандат, няколко дни бях потиснат. Ако трябва да съм честен, бях доста разочарован, че този мъж щеше да бъде президент на Съединените щати. Може би на третия ден, през който продължавах унило да се мотая в дома си, Бог ми каза следното: *Джон, няма човек, който да постъпва на*

служба някъде и аз да не знам за това. Той ми напомни написаното в Словото, че всеки, на когото е дадена власт, е „поставен“. И макар че може и да живеем в нация, която гласува и така избира водачите си, всеки един от тях в края на краищата заема поста си по силата на божествено назначение. Трябва да позволим на тази истина да се вкорени дълбоко в ума и духа ви: „Всички личности, облечени в законна власт, които съществуват в живота ви, независимо дали става дума за родител, директор, учител, пастор, съдия или депутат, са били поставени от Бога!

НЕЧЕСТИВИ ВЛАСТИ

Тъкмо на това място често се издигат високите стени на съпротивата. Вероятно си мислите: *Ами какво да кажем за хората, които са на власт и са си направо зли, подли и жестоки? И тях ли Бог ги е поставил? И Адолф Хитлер ли е бил избран от Бога? Не ми говори, че всяка власт е определена от Бога, понеже съм чувал или преживял неща от хора на власт, които са си направо нечестиви!* Изборът, който трябва да направим обаче, е ясен: *Вярваме ли на Библията?* Ако отговорът ни е „да“, то тогава трябва да приемем и да се покорим на това, което тя казва за властите. Бог поставя хората на властовите им позиции. Не Той обаче е отговорен за това как постъпват облечените с власт. Мнозина от тях са ограничени и корумпирани. Но ние трябва да разграничим властта като такава и начина, по който тя се употребява. Назначението идва от Бога, но лошите качества и нечестивото поведение са принос на човешките същества. Ето защо би било безопасно да се изразим по следния начин: Всяка власт е от Бога, но не всички дела на поставените в такава позиция са богоугодни. Много е интересно да разгледаме как апостол Павел е структурирал наставленията си към нас относно реакцията ни, когато се чувстваме онеправдани от някой с власт над нас. Първо той ни напомня, че не трябва да си отмъщаваме, а после, веднага в следващата точка, Павел разглежда властта. Смятам, че Светият Дух го е вдъхновил да го напише по този начин, понеже е знаел, сигурно и от личен опит, че винаги ще има хора, поставени на власт, които ще злоупотребяват, онеправдават или тормозят подвластните си. Павел искаше да ни каже абсолютно ясно онова, което Господ казва нееднократно: „Отмъщението е Мое, аз ще въздам.“ В посланията си и Петър разсъждава по този въпрос:

Почитайте всички; обичайте братството; от Бога се бойте, царя почитайте. Слуги, покорявайте се на господарите си с пълен страх, не само на добрите и кротките, но и на опърничавите (1 Петрово 2:17-18).

Всъщност това, което Петър казва тук, е: „Как си въобразявате, че можете да почетете Бога, Когото *не сте видели*, след като не можете да почетете дори човека, когото сам Той е поставил да владее над вас и когото *виждате*? През онзи исторически период, когато робството е било обичайна практика, мнозина от самите вярващи са били роби. И макар че робството винаги е било отблъскващо, по времето на Новия завет да бъдеш слуга или роб доста приличало на това днес да бъдеш служител на някоя компания. Всъщност, някои роби били високо образовани, между тях имало лекари, библиотекари, учители, музиканти и секретари. Някои от тях явно са произхождали господарите си (вж.

Коментар и тълкуване на цялата Библия). Но наставленията, които Петър им даде, бяха: „прави това, което казва шефът“. Любопитен е фактът, че царят, когото Петър им заръча да почитат, бе Ирод Агрипа 1, същият онзи цар, който безмилостно преследваше и убиваше вярващите. Петър не искаше от вярващите братя и сестри да се покорят под властта на един „мил и добър цар“. Той ги караше да се покорят на един злобен и нечестив тиранин, който искаше да им вземе главите. Единственият начин, по който можеха да изпълнят това, бе като погледнат отвъд личността, решенията и действията на този цар и разпознаят властта, която му е била дадена от Бога. Честно казано, има неща, които ние, вярващите избираме да правим в покорство и които най-вероятно не бихме направили, ако не се страхувахме от Бога. По човешки погледнато, не е особено логично да се покоряваш на един жесток цар. Но винаги е абсолютно логично да се покоряваш на Бога.

СТРАХ ОТ ГОСПОДА

Днес не чуваме много проповеди или поучения за страха от Господа. Това е жалко, понеже правилният страх от Бога е изключително здравословно качество за всеки човек. Векове преди Исус да се появи на земята като въплътения Божи Син, Исая пророкува, че Господ ще притежава това качество:

И той ще се наслаждава в страха от Господа; тъй щото няма да съди според каквото слуша с ушите си; но с правда ще съди сиромасите, и с правота ще решава за смирените на страната; ще поразии страната с жезъла на устата си, и с дишането на устните си ще умъртви нечестивия (Исая 11:3-4, подчертаването е на автора).

Трябва да осъзнаете, че единственият начин, по който и да е от нас ще е в състояние винаги да се покорява на властта, е, първо, да ходи в силата на Святия Дух и, второ, да има правилен страх от Господа. Тогава ще се въздържа да съдим личността на водача, но ще виждаме властта, която Бог е поставил върху него. Наистина е тъжно, но в Америка ние често казваме на лидерите си: „Ти ще трябва да заслужиш уважението ми.“ Вместо това, един човек, който се бои от Бога, би казал: „Ти вече имаш моето уважение, понеже разпознавам властта, която Бог ти е дал.“ Вярващият казва това с пълното съзнание, че Бог гледа на сърцето, а не съди по думите или действията в живота на човека. Неговата преценка или присъда се основава на мотивите на човека и винаги е справедлива. Същите наставления относно властта са уместни и за нас. Бог не е променил мнението Си по този въпрос. Единствено когато се боим от Господа, изпитвайки благоговейна почит към Него, така щото да не си и помисляме да оспорваме онова, което Той ни казва да направим, само тогава ще можем с покорство да приемем, че всяка власт на земята има един Източник и това е Бог. Докато разсъждава и разяснява поучението на апостол Павел, Петър настоява: **Слуги, покорявайте се на господарите си.** В наши дни на мястото на думата „слуги“ може да поставите „работници, ученици, членове на църквата, щатни служители, чиновници“. Да си го кажем направо - всеки има над себе си някаква власт. Даже и най-могъщият човек на земята, президентът на Съединените щати, трябва да се покорява на Конституцията на САЩ и законите на страната ни. И, разбира се, в края на краищата, президентът е отговорен пред

Бога, Който го е назначил на този пост! Ето защо наставлението на Петър се отнася за всеки. *Да си го кажем направо - всеки има над себе си някаква власт.* Отношението, което трябва да имаме, е „покорство със страх, без значение каква е личността на властимащия“. Както казва Петър, **не само на добрите и кротките, но и на опърничавите.** Да благодарим, че вие и аз през по-голямата част от времето имаме поне един човек с власт над нас, който -действително е прекрасен мъж или жена. И не е толкова трудно да приемаш и да се покоряваш на ръководството на такъв тип човек. В домашната ни църква в Колорадо пастор Тед Хагард е добър и нежен пастир на стадото си. На човек му е драго да се покорява на властта и водителството на този мъж. Но Петър не приключи въпроса, споменавайки единствено любезните и нежни властници. Той изрично посочи, че трябва да се покоряваме и на „гадните типове“. Преди много време, когато все още се борех със значението на думите на Петър в този стих, си мислех, че ако разгледам значението на думата „опърничав“ в гръцкия оригинал, ще съумея да открия някаква „вратичка“ в стиха. Чудех се да не би преводачите на Библията да са се разсеяли или поувлекли, когато са превеждали на английски. Да не би да е станала грешка? Наистина ли апостол Петър е имал предвид „опърничави“? Проверих в книгите на няколко теолози, специалисти по гръцки, като започнах с Речник на гръцкия език на Теърс. Значението, което той даваше на думата *сколиос*, гръцкото понятие за „опърничав“, бе „нечестив, извратен, злонамерен и несправедлив“. Това изобщо не бе резултатът, на който се надявах, ето защо се заех да разгледам значението на думата в Тълковния речник на Вайн. И там открих следното: „тиранични или несправедливи водачи“. Продължавах да търся значението ѝ в речници на други теолози и попаднах на думи, които по същина означаваха: „груб, непочтен, безжалостен, безразсъден“. Признавам, че това е една от библейските истини, които не се преглъщат особено лесно. Всичко в начина, по който гледаме на живота в плътта, крещи, че това не е така. Защо, да му се не види, трябва да се покоряваме на един жесток, безразсъден, несправедлив и непочтен тиранин? Причината, макар че тя може и да ни накара да се гърчим от неудобство, е, че Бог *ни казва да го направим.* Но ние никога не трябва да забравяме, че Той е чудесен Баща, най-страхотният Баща във вселената. Ето защо можем да сме уверени, че да се покоряваме на властта, както Той ни заповядва, е добро за нас.

ИМА ЛИ СЛУЧАИ, КОГАТО ТРЯБВА ДА НЕ СЕ ПОКОРЯВАМЕ НА ВЛАСТТА?

Съществуват ли такива случаи, когато имаме законното право да не се покоряваме на властта? Да, макар че подобни обстоятелства са рядкост. Например от време на време в живота си ние се натъкваме на незаконна власт, установена от лидера на някой култ или в някакъв друг случай. Тези хора са открили начин сами да се поставят в позиция на власт и се надсмиват над Бога и Неговите пътища. Павел казва, че не трябва даже за час да им се покоряваме (виж Галатяни 2:4-5). Ако трябва да го кажем на днешен език, смисълът бе: „Няма да им позволим да го правят нито за миг.“ Но има едно основно правило, което трябва да запомните, ако си мислите, че сте в ситуация, при която Библията допуска да не се покорите на някой властник. Ръководният принцип е следният: *Когато властта ни заповядва да направим нещо, което ясно противоречи на Писанията, от нас се иска да отхвърлим това и с уважение да*

кажем „не“. Един невероятен пример от Писанието за това кога можем да откажем да се покоряваме на властта намираме в разказа за Седрах, Мисах и Авденаго (Даниил 3:8-30). Тези трима младежи заедно с Даниил бяха завлечени във Вавилон под управлението на цар Навуходоносор. На тях, както и на всички останали в царството, им бе заповядано да се покланят на идола на царя всеки път, когато чуят звука от музикалните инструменти. За евреите тази заповед бе абсолютно престъпване на втората заповед: **Да нямаш други богове освен Мене** (Второзаконие 5:7) Ето защо, когато музикалните инструменти засвириха, тези три смели момчета не се поклониха. Когато цар Навуходоносор чу за това, се вбеси. Заведоха ги пред него, но те отидоха с уважение. Не се подсмиваха и не казваха: „На тебе, езически гадняр, няма да ти се покорим!“ Вместо това, те го погледнаха и казаха: **Ваше величество, няма да се покорим** (виж Данаил 3:16-18). Те отдадоха почит както на него, така и на властта, която му бе дадена от Бога. Но отказаха да опозорят Източника на властта, Всемогъщия Бог, и не се покориха на заповедта на царя да вършат грях. Давид също ни показва как да действваме спрямо незаконното използване на властта. Когато Саул правеше всичко възможно да хване Давид и да използва главата му за украса, Божият помазаник не остана в палата. Той побягна в пустинята, но така и не се отказа от отношението си на покорство и почит към царя, когато Бог бе поставил да властва над него. Една от по-сложните ситуации в наше време е когато става дума за злоупотреба с власт в отношенията между съпруга и съпругата. Както ни учи Библията, на съпруга е дадена власт над жена му и децата му. Ако съпругът злоупотребява с властта си, съпругата, със същото отношение, каквото имаше Давид към Саул, може да се съпротиви с почит, а вероятно и да напусне съпруга си, ако той е станал неудържим. Важно е да осъзнаем, че съществува разлика между подчинението и покорството. Съпругата, като показва почително отношение, може да продължи да се покорява, но не е нужно да се подчинява на съпруг, който я тормози и я кара да върши неща, които противоречат на Божието Слово. Поради объркването, което съществува по въпроса, понякога жените попадат в опасно положение, понеже съпругът малтретира физически тях или децата им, а те казват: „Да, но трябва да продължа да се подчинявам на съпруга си.“ Не, истината е, че не трябва. Това е пример за случай, при който можем да не се подчиним на властта, като покажем уважение, но същевременно и твърдост. Съпругата има правото, а може би дори отговорността, да го помоли да си тръгне и да го изпрати вкъщи при мама. Ако той не си тръгне, трябва тя да си отиде, но както при Давид, тя трябва да запази в себе си уважението към властта му. Библията не ни учи на безусловно *подчинение* на властта, но тя определено ни учи да се *покоряваме* безусловно. Има разлика. Подчинението се отнася до действията ни, докато покорството е свързано със сърцата ни. Библията не ни учи на безусловно подчинение на властта, но тя определено ни учи да се покоряваме безусловно. Петър писа, че точно покорството на жената ще спечели съпруга ѝ, когато той види, **че тя се обхожда със страх и чистота** и че има **кротък и тих дух** (1 Петрово 3:2, 4). Посланието тук е, че ако съпругът не се подчинява на Словото, това е начинът, по който жената може да бъде използвана от Бога да ускори промяната в сърцето и поведението му. Знаем, че често е трудно човек да проумее тези истини. Какво е замислил Бог? Защо толкова много държи на тези неща? Да не би да има нещо повече в този въпрос,

което да остава скрито за очите? Разбира се, че е така! Плановете и намеренията Му ще бъдат в центъра на нашето внимание в следващите глави.

5 - Ролята на страданието

Ако сте християнин дори и отскоро, вие вече знаете, че Бог обича децата Си. Една от най-отвратителните лъжи на сатана е, когато той ни прошепне: „Бог всъщност е един стар мърморко и доста дребнав. По-добре стой настрана от Него, понеже Той само те чака да сгафиш, за да може да те накаже." Не, не и не - хиляди пъти не! Нашият Бог е прекрасен баща, най-добрият Баща във вселената! Той никога не би направил нещо, което да противоречи на характера Му. Той не ни казва да вършим разни неща, като например „не връщайте зло за зло", само защото иска да ни направи нещастни. Той го прави, понеже ни обича. А на всичко отгоре, Той е приготвил за нас невероятни благословения, когато Му се покорим. Същото се отнася и за случаите, когато въздържаме езика си и се пазим да не отвърщаме на удара, когато ни онеправдават. Нека да навлезем още по-навътре в пасажа от 1 Петрово, който разглеждаме. В последната глава разисквахме как Бог иска да се покоряваме на хората с власт над нас, независимо дали са приятни и мили или опърничави. Ето какво ни казва Петър след това:

Защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява оскърбления, като страда несправедливо (1 Петрово 2:19)

Тук научаваме нещо интересно за нещата, които доставят удоволствие на Бога. Когато някой ни онеправдава и ние понасяме с благородство страданието и скръбта, които са ни причинили, това е угодно на Бога. В Неговите очи това е „благоугодно" или, с други думи, достойно за одобрение и похвала. Само че недейте да бъркате: Бог не е садист. Той не стои горе на небето, скачайки от радост поради факта, че вие и аз е трябвало да понесем някаква несправедливост. Съвсем не! Той страда за нас по същия начин, както страдаше, когато Исус понасяше несправедливите рани. Когато Петър казва, че правим това „от съзнанието за Бога", той имаше предвид, че на Бог Му харесва, когато сме толкова чувствителни и покорни на Неговите желания, че дори сме готови да понесем страданията по пътя си. И така, следващия път, когато се окаже, че претърпявате нещо мъчително, понеже човекът с власт над вас не я упражнява по начин, който почита Бога, просто си кажете: „Знам, че на Бог не Му се нрави, че тази личност или организация ме онеправдава. Но на Него Му харесва това, че аз ще понеса отношението им с почителност и покорство. Бог е доволен от мен! Ето защо аз ще предам изхода от всичко на Него!" Когато това се случи, вместо да пъшкате и да се вайкате колко бил труден животът, просто се насърчете. Петър продължава по-нататък и обяснява още по-конкретно ситуациите, в които Бог наистина се радва, когато търпеливо понасяме нещата заради Него:

Защото, каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога (1 Петрово 2:20).

С други думи, ако извършим нещо нередно и бъдем наказани за това, не трябва да му лепваме етикета „гонение“. Просто такъв е животът! Ако направим нещо глупаво или незаконно, не би трябвало да „одухотворяваме“ последиците. Да бъдеш наказан, понеже си извършил нещо, което очевидно не е редно, се нарича „самонанесено гонение“. Бог е поставил земните власти, за да ни наказват и поправят в такива случаи. Подават например данъчната си декларация и твърдите, че имате шест деца, а всъщност имате само три. Тогава данъчните власти могат да разкрият измамата ви и да се окаже, че имате да плащате един куп пари плюс натрупаната лихва. Тогава не отивайте в групата за изучаване на Библията да искате да се молят да се освободите от преследването на правителството! Ето нещо още по-абсурдно - не предсказвайте пред приятелите си, че Бог е приготвил за вас огромна награда заради гонението, което понасяте заради Него. Просто си признайте вината, платете си задължението, по-кайте се и никога повече не го правете. Има един начин, към който ако се придържате, гарантирам, че никога няма да се наложи да понасяте самонанесено гонение: просто вършете онова, което е правилно! Голяма част от християнския живот се крепи на основата на здравия разум. Но това, за което говори тук Петър, е действителното преследване. Това става, когато вие вършите правилните неща и все пак накрая бивате обвинени несправедливо. Това очевидно е „нечестно отношение“. Чуйте една истина, която искам никога да не забравяте: Когато се отнесат нечестно с вас, вместо да пъшкате, да хленчите, да се оплаквате или охкате, скочете от стола, издигнете ръцете си, извикайте радостно и си потанцувайте. Извършили сте нещо, което Бог обича и Той ви е приготвил награда, за която си струва да реагирате по този начин. Ще говоря повече за това по-нататък!

ПРИЗВАНИЕТО НА ВСЕКИ ВЯРВАЩ

Един от въпросите, които хората често ми задават, е: „Как мога да разбера какво е призиванието ми?“ Разбира се, най-често под тези думи те разбират: „Какво е конкретното служение, което Бог има предвид за мен?“ Аз не бих могъл да отговоря на този въпрос *ясно и недвусмислено*, освен ако не познавам наистина добре конкретния човек или ако Святият Дух не ми е дал някакво ясно откровение. Но съществува *един* отговор, който винаги мога да дам и който винаги е 100% правилен за всеки вярващ: „Твоето призвание е *да се справяш с нечестното отношение по правилния начин.*“ Когато направя това изказване, често получавам доста унил отговор! Повечето от нас, когато стане дума за „призиванието ни“, си представят нещо малко по-бляскаво. И със сигурност има и други неща, които сме призовани да вършим за Господ Исус и за разширяването на царството Му. Но също така е вярно, че всеки един от нас е призван да пострада. Библията се изказва съвсем недвусмислено по въпроса. Ето как го е казал Петър:

Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки (1 Петрово 2:21)

Преводът в Разширената Библия прави тези думи да звучат още по-ясно и недвусмислено: **Защото даже и на това сте били призовани** (то е неделима

част от вашето призвание). **Понеже Христос също пострада за вас, като ви остави (Неговия личен) пример, така че трябва да следвате стъпките Му."**

Схванахте ли я тази фраза: „неделима част от призванието ви"? Това означава, че независимо какво правите за Бога, трябва да приемете факта, че понасянето на несправедливо отношение ще е преплетено с всичко останало в живота ви. Ако сте на страната на Христос, част от длъжностната ви характеристика е да страдате - точно както Той го направи за вас. И тъй като сега вече знаем какво се очаква от нас, нека да видим какво направи Исус, за да знаем на какво по-точно ще подражаваме. Какъв беше личният Му пример? Петър ни дава отговор, като казва следното за нашия Господ:

Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му; Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо (1 Петрово 2:22-23).

Както разбрахме по-горе, макар че Исус бе съвършен, пак бе обвиняван несправедливо за много неща. И въпреки това Той нито веднъж не зае отбранителна позиция, нито се опита да убеди някого, че е невинна жертва. Когато хората Го ругаеха или обиждаха, Той им прощаваше. Нито веднъж не се опита да си отмъсти. Не отвърна на ударите, не се присмя, не дрънкаше врели-некипели и не подмяташе иронични забележки. Той нито веднъж не върна зло за зло. И макар че бе Синът на Бога, не смятате ли, че от време на време, поради човешката природа, и на Него не Му се е искало да се изправи и да се защити? Понякога Той действително влизаше в спорове с фарисеите и другите религиозни водачи, но няма да откриете нито един случай, при който Той някога да е нападал с цел да защити „правата Си". Как така Исус можа да понесе толкова много несправедливо отношение и злини и нито веднъж да не отвърне? Има една кратка фраза в посланието на Петър, която обяснява всичко и която също така ни дава точно и ясно причината, поради която не трябва да отвръщаме, когато ни онеправдават. Петър казва за Исус, че Той **предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо**. Ето това е! Исус знаеше, че Неговият Баща владее над живота Му и управлява всички обстоятелства, които биха могли да Му се случат. Той познаваше много отблизо Своя небесен Баща. В ума Му нямаше никакво съмнение, че Всемогъщият Бог ще изправи всички несправедливости на точното време. На Исус не Му се налагаше да се бори за правата Си. Не ни се налага и на нас да го правим. Величественият Владетел на Вселената не спи и не е забравил за случаите, когато праведните страдат заради Него. Никога няма да забравя този период в живота ми, когато бях нападан от човек с власт над мен. Срещу ми се сипеха обвинения, които просто не бяха верни и съжалявам за това, но месеци наред аз се защитавах неистово. Докато всичко това продължаваше, един ден по време на молитва Святият Дух ми проговори. *Сине, каза Той, докато продължаваш да се защитаваш, ето какво правя аз*. И тогава видях Господа във видение, но само от раменете надолу. Не виждах лицето Му, но това, което изпъкна ясно пред мен, бяха ръцете Му, вързани отзад. Докато се молах, Той заяви ясно: *А сега виж какво ще се случи в мига, когато спреш да се защитаваш*. Тогава видях ръцете Му вече развързани и Святият Дух дейно заемаше моята страна в тези обвинения, които други хора повдигаха срещу мен. Това определено представлява илюстрация на онова,

което Бог ще направи за теб и за мен, когато се подчиним на заповедта Му и прегърнем призванието си да понесем онеправдаване заради Него. Спираме да се сражаваме в собствените си битки и чрез думите и действията си казваме: „Аз принадлежа на Бога на вселената. Той е верен на Словото Си. Той е страхотен Баща. Ще Му позволя Той да се погрижи за мен. Справедливостта ще възтържествува в благовремието на Бога. Той ще се погрижи за това с мен да се отнасят честно и справедливо. Аз няма да отвърна на злото със зло. Единственото нещо, което трябва да направя, е да предам всичко това на Него.“ Щом веднъж Му се посветиш искрено и изцяло, вече няма да има несправедливо страдание, което да преживееш и което да няма основателна причина. Бог не би го допуснал. Всяко несправедливо страдание, през което преминаваш, ще доведе до благословение по-късно, но само ако реагираш по Господния начин. Мъжът или жената, които тръгнат по този път, ще видят могъщата Божия ръка да съди справедливо.

СЛУЖЕНИЕТО НА ОНЕПРАВДАВАНЕ

Ако постъпваме правилно, когато ни онеправдават, ще има определени последствия и те със сигурност могат да ви накарат да превъртите от щастие! Готови ли сте да чуete това? Несъмнено то ще ви хареса!

С вяра Ной, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра *той осъди света* и стана наследник на правдата, която е чрез вяра (Евреи 11:7, подчертаното е на автора).

Забележете, че този стих не казва „Бог осъди света“. В стиха се крие една изключително мощна истина. Там пише, че Ной, посредством своето покорство, е докарал осъждане на света. Ухаа! Ето такава сила се освобождава, когато ние вярващите просто направим онова, което е поискал Бог. Но обърнете специално внимание на това: Бог не предлага, нито препоръчва. Той ни заповядва да не си отмъщаваме, когато ни онеправдават. Защо? Понеже като го правим, така „натрупваме жар върху главата“ на онзи, който ни онеправдава. А следствието на всичко това е, че Божията съдба се ускорява. Когато чуем думата „съдба“, прекалено често образът, който изниква в съзнанието ни, е огън и жупел. Но осъждението в Новия завет всъщност означава „решение на Бога за или против“. Знаеш ли какво би било Божието решение в определена ситуация? Помисли над това: Този човек, който те онеправдава, може да получи прошка за греховете си, да бъде спасен и освободен от начина си на поведение! Познавам една жена, чийто съпруг я тормозеше години наред. Този мъж просто отказваше да допусне Бога до живота си. Жена му всячески се опитваше да го из манипулира, за да приеме Христос и да стане вярващ. Но той просто отказваше да го направи. Най-накрая, след като се бе борила и бе живяла в тази безизходица години наред, един ден Господ ѝ казал: *Колко още ще продължаваш да пречиш на спасението на съпруга си?* „Какво каза?“, попитала тя. Тогава Господ ѝ показал всички онези неща, които била вършила и казвала и които всъщност проваляли работата на Бога в живота на съпруга ѝ. Господ я помолил да спре да върши тези неща и накрая тя се съгласила. Станала много по-кротка и търпелива. Спряла да се вайка и да го критикува. Отстъпила и позволила на Бога да извърши Своето. Два

месеца по-късно съпругът ѝ се спаси! Оттогава насам съм гостувал в техния дом и, повярвайте ми, съпругът ѝ наистина е ново създание в Христос. На нея вече не ѝ се налага да му натяква, че трябва да стане богоугоден мъж. Посредством покорството си тази жена всъщност ускори Божията съдба или Неговата ~ намеса в ситуацията. Този пример е само една илюстрация за това, което аз бих нарекъл „служението на онеправдаване“. Бог винаги си има основание за това, което ни кара да направим. Когато ни заповядва да се отвърнем от отмъщението и да Му позволим Той да въздаде справедливост, това не е някаква Негова приумица, която просто Го кара да се чувства добър или важен. Не, Бог не си пилее нито силата, нито средствата. Страданието, което понасяме, когато ни онеправдават, е част от Неговото намерение и план. Но как по-точно се случва това? И кога? Нека продължим, за да открием отговорите в Божието Слово.

6 - Блажени са онеправданите

Обичате ли да ви благославят? Този въпрос може и да ви звучи някак си глупаво, но съм срещал християни, които постъпват така, сякаш ще са *много* по-привилегировани пред Бога, ако не вземат или не получат много от великолепните Му обещания! Винаги съм си мислил, че Исус трябва да се е натъкнал на някакво подобно отношение поради начина, по който Той разпитваше болния, лежащ край къпалнята Витезда. Исус му каза: **Искаш ли да оздравееш?** (Йоан 5:6). Това не ви ли се струва доста странен въпрос? И този въпрос придобива смисъл само ако е имало някои хора, които Исус е срещал и които наистина не са желали онова, което Господ е можел да им предложи. Както вече намекнах в тази книга, Бог не иска от нас да „не отвърщаме зло за зло“ без да ни предложи в замяна значителни благословения. Но, разбира се, когато става въпрос за взаимоотношенията ни с нашия Бог Отец, никога не трябва да се държим като недоволни служители. Той изисква нашето подчинение и ние следва да го даваме с радост, понеже сме Негови скъпоценни деца. Но нашият небесен Баща дава изключително щедро и иска да ни благослови затова, че сме понесли онеправдаване или сме страдали заради Него. Ето как апостол Петър описва онова, което ще се случи:

Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив, благославяйте; понеже на това бяхте призвани, за да наследите благословение (1 Петрово 3:9, подчертаното е добавено от автора).

Тези от нас, които проповядваме и служим на Тялото Христово, може сериозно да загазим, когато започнем мощно да провъзгласяваме онова, което Бог тихо ни нашепва, а да шепнем за онова, което Той извиква мощно. Да го кажем с други думи: когато надценяваме нещата, които Той не цени толкова много, и подценяваме тези, които Той намира за важни. Истината в този стих е нещо, което си струва да бъде прогласено високо, а не да бъде прошепнато. Не забравяйте какво ни е обещано като вярващи: *Ако понасяме страдание затова, че постъпваме правилно, ще приемем благословение от нашия Баща. За да обобщим, Бог иска от нас да се покорим даже и на грубото и нечовешко отношение и да не се защитаваме поради следните основни причини:*

- Това отваря вратата за справедливата съдба на Бога.
- Можем да наследим благословение.

Като цитира казаното от Давид в Псалм 34, Петър продължава и ни дава още подробности:

Който желае да обича живота и да види добри дни, нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене; нека се отклонява от зло, и да върши добро; нека търси мир и да се стреми към него. Защото очите на Господа са върху праведните и ушите Му към тяхната молитва; но лицето на Господа е против ония, които вършат зло (1 Петрово 3:10-12).

С други думи, когато сте обидени, благославяйте вместо отговор. Когато властникът ви тормози, благословете го. Понеже като правите така, се подготвяте да приемете благословение! Следващия път, когато ви онеправдаят и особено ако това дойде от някой с власт над вас, трябва да извикате съпруга или съпругата си и да разкажете на приятелите си хубавата вест - „Бог ме подготвя да ме благослови. Изгарям от нетърпение да видя какво ще направи!“ От друга страна, когато се изпуснете и не отвърнете по правилния начин на несправедливостта, трябва да осъзнаете, че нещо добро, което Бог е искал да ви подари, може би ще трябва да почака, докато вие го проумеете. Имаме ли някаква представа колко точно благословения сме пропилили само защото непременно е „трябвало ние да си кажем последната дума“ или „да отстояваме правата си“ или пък „да си разчистим сметките“? Колко ли плач и ридания ще има в небето пред съдния престол, когато разберем какво сме изгубили, понеже прекалено често не сме постъпвали правилно в отговор на несправедливото отношение?

БОЖИЯТА ЖЪТВА

Ако искаме да видим как Божието царство мощно напредва по земята, ние трябва да приберем жътвата на Тялото Христово. Бог желае да пожънем благословенията на Неговата жътва. Аз имам нужда от вашата жетва! Вие се нуждаете от моята! Понеже ако всеки вярващ пожъне жътвата, която Бог е определил, това ще доведе до разширяване на Божието царство, което без съмнение означава спасяването на човешки души! Бог *иска това*. Не бихме желали накрая да застанем пред Бога в небето и Той да трябва да ни каже: „Аз ти бях приготвил жътва, но нека сега ти покажа всички онези хора, които не успяха да стигнат дотук, понеже ти не я прие! А сега погледни финансовите благословения, които можеше да получиш, виж и социалните и интелектуални благословения, които можеше да имаш.“ Божието намерение е да ни благослови във всяка област на живота ни - дух, душа, тяло, финанси, притежания - във всяко измерение. Жътвата винаги е свързана с растеж и печалба, не само в личен аспект, но за всички. В обещанието, което Бог даде на Авраам, виждаме началото на този принцип:

Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни племена (Битие 12:3)

Бог каза на Авраам, че наградата за неговото покорство ще бъде лично благословение, което ще се разпростре към всички семейства по земята. Вие и аз все още получаваме благословенията, с които беше надарен баща ни Авраам заради покорството му! Бог благославя по много начини: **Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна** (Яков 1:17). Понякога това идва като финансово благословение, понякога е мъдрост или разбиране. Помислете над благословието на Йоан Кръстител: той не бе богат мъж, нито можеше да се похвали с притежанията си. Боже мой! Та той живееше в пустинята, марковите му дрехи бяха направени от животински кожи, а изтънчените ястия, които консумираше, включваха акриди и див мед. И въпреки това, вижте какво пророческо прозрение му бе поверено и властта, с която говореше. Той получи честта да кръсти Спасителя на света. А Исус каза за него, че **между родените от жени, не се е въздигнал по-голям от Йоана Кръстителя** (Матей 11:11). Йоан прибра своята жътва и това променя живота на хората и до днес. Спомнете си за Йосиф от Ариматея: той бе мъж благословен с богатство и употреби част от него, за да заплати за временния гроб на нашия Господ. И точно на това място се случи Възкресението! Йосиф пожъна своята жътва. Това и до днес има влияние в живота на хората. Всички ние имаме различни дарби и жътвата ни обикновено идва в някоя от областите, в които Бог ни е надарил. Ако сте бизнесмен и ако са ви онеправдали, най-вероятно жътвата ви ще дойде като големи възможности за бизнес. А заедно с това ще можете да влияете на още повече хора. Това, което съм забелязал в личния си живот, а и на вас ще ви направи впечатление, е, че колкото повече ме благославя Бог, толкова по-голямо влияние имам върху живота на околните. Ние християните трябва да се събудим и да станем такива, каквито сме в действителност - наследници на Царя, а не окаяни просяци! Исус е Царят на царете, Той не е Цар на просяците! Защо се получава така, че нечестивите филмови актьори, политици, бизнес магнати, атлети и производители на порно като Хю Хефнър имат най-голямо влияние днес? Дали причината не се крие в това, че християните не приемат в живота си благословенията, които Бог иска да им даде, така че жътвата да се умножи? Бог ще даде на всеки от нас онова, от което се нуждаем за своята жътва. Авраам се нуждаеше от добитък, сребро и злато, понеже трябваше да създаде народ. Давид имаше нужда от сребро, тъй като ръководеше народа. На Илиия не му бяха нужни подобни богатства, понеже получаваше откровения от Бога и ролята му беше различна. Когато Бог те благославя, Той ще го направи в областта, в която си призван. А и Бог желае да употреби цялото Христово Тяло, за да прибере жътвата. Ето защо Той е направил някои да водят, други да дават, някои да поучават, други да помагат, а трети да.....Ти трябва да попълниш това празно място.

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО НА БРАЙЪН

Искам да ви разкажа една история, която илюстрира как Бог се намесва и ни благославя, когато се справяме с онеправдаването, така както Той иска. Този случай е пример и за това как благословенията може да дойдат в областта на призванието ви. В нашия случай един предприемач бе благословен в своя бизнес. Имам един близък приятел, Ал Брайс, който е пастор. Преди години той

водеше една църква в Далас и проповядва от 1 Петрово на същата тази тема: „Как да отвърнем, когато се чувстваме онеправдани.“ Когато Ал свършил проповедта си на сутрешната служба в неделя, един от членовете на църквата (ще го наричам тук Брайън), отишъл при него и му задал въпрос. „Пастор Брайс - казал той, - аз съм младши изпълнителен директор на крупна застрахователна компания. Неотдавна бях на път да получа повишение и да стана вицепрезидент. Всички колеги бяха сигурни, че аз ще получа този пост, понеже го бях заслужил. Но когато постът се оваканти, компанията го даде на друг човек.“ „Защо се получи така?“, попитал пастор Брайс. „Понеже другият мъж е бял, а аз съм чернокож. Пасторе, това е дискриминация. И вярвам, че мога да го докажа. Мога да повдигна съдебно преследване. Всъщност вече се подготвям следващата седмица да повдигна обвинение в съда. Но ето че вие проповядвахте всичко това тази сутрин и съвсем ме объркахте!“ Пастор Брайс погледнал Брайън и казал: „Как искаш да постъпиш? По Божия начин или по своя собствен?“ Без да се поколебае Брайън отговорил: „Искам да го направя така, както иска Бог. Точно затова съм дошъл тук да говоря с вас. Бихте ли се молил заедно с мен?“ Ал отвърнал: „Да.“ Те навели глави заедно и предали ситуацията с Брайън в ръцете на неговия Баща, Който да отсъди справедливо. На следващата сутрин Брайън отишъл на работа и решил да посети мъжа, който бил получил повишението вместо него. Влязъл в офиса на въпросния човек, подал му ръка и казал широко усмихнат: „Искам да те поздравя за повишението, което получи. Просто искам да те уверя, че ще бъда най-добрият ти служител.“ Сигурно можете да си представите колко неудобно се почувствал този човек, понеже също знаел, че не той е трябвало да получи повишение. Ако нещата не се били стекли по този начин, Брайън е щял да бъде негов шеф, стоейки зад същото онова бюро. Изминали няколко седмици и нищо не се случвало. Трябва да разберете, че често става точно така. Божията справедлива съдба или освобождение винаги идват, но често това става по-късно, отколкото на нас ни се иска! Но Брайън не мислел за това как бил онеправдан. Просто продължил да изпълнява задълженията си на висота. Един ден му се обадили от голяма международна застрахователна компания, която била конкурент на неговата и имала клон в Далас. Мъжът отсреща му казал: „От известно време наблюдаваме как работиш с клиенти, общи и за двете компании. Впечатлени сме от стила ти на работа. Проявяваш ли интерес да дойдеш да работиш за нас?“ На Брайън не му било нужно много време за мислене. „Не, не проявявам интерес - казал той. - Не искам да си сменям работата. Работя за тази компания от години. Получавам добра заплата и ползвам наистина изгодни привилегии. Имам и стабилна група от клиенти. Както клиентите ми, така и колегите ми познават характера и името, с което се ползвам. Мисля, че съм в добро състояние и наистина не желая промени. Благодаря ви, но не проявявам интерес.“ Мъжът от другата компания настоял: „Моля ви само да приемете да обядвате с нас, за да можем да поговорим. Какво лошо има в това?“ Брайън се опитал да прояви още повече твърдост: „Казвам ви, губите си времето. Не съм заинтересован от предложението ви.“ Но сякаш мъжът отсреща не дочувал: „Е, хайде де! Няма ли да ни позволите поне един обяд?“ И тъй като почувствал, че е безсилен да откаже, Брайън отвърнал: „Добре, ще се срещна с вас.“ Определили си среща и уреченият ден дошъл, Брайън и останалите си разменили поздравии и поръчали обяд. Един от изпълнителните директори на голямата застрахователна компания

казал: „Брайън, наблюдавахме те и бяхме толкова впечатлени от начина, по който оперираш със сметките си. Нашите собственици заявиха, че ще се радват страшно много, ако работиш за нас." Брайън поклатил глава. „Казах ви и преди по телефона. Губите си времето. Не желая да си сменям работата. Обичам стабилността. Ползвам страхотни облаги. Вложил съм толкова много в тази компания. Просто не желая да го правя." „Добре, Брайън, разбираме те. Но изслушай ни какво искаме да направиш. Върви си вкъщи и говори с жена си. Помислете и ни кажете каква сума бихте желали да получиш като заплата от нас. А после нека отново се срещнем след около седмица и да поговорим затова." И сякаш напълно против убежденията си, Брайън въздъхнал и казал: „Ами, добре." Прибрал се вкъщи. Наистина до този момент не бил приел всичко това особено сериозно. Даже не бил споделил с жена си за предложението. Направил го вечерта преди втората среща за обяд. Стояли си вкъщи с жена му и си почивали и накрая той казал: „Наистина не желая да си сменям работата. Но искат от мен да назова определена сума за заплата. Всичко това наистина ми омръзна, така че ето какво ще направя: просто ще им съобщя най-абсурдната цифра. Ще им кажа, че искам три пъти по-голяма заплата от тази, която получавам в момента! Това доста бързо ще сложи край на безплодния ни разговор", казал Брайън. После написал кратко писмо и сложил в плика бележка с цифра, три пъти по-голяма от заплатата му. Не забравяйте, че към онзи момент той вече се намирал на доста висок пост в компанията си. Да назове такава висока сума му се струвало нелепо. На следващата седмица Брайън отишъл на срещата. Всички мъже седнали и след като поръчали обяда си, изпълнителният директор на застрахователната компания запитал Брайън дали е решил каква сума ще поиска като заплата. „Да", отговорил Брайън. Бръкнал в джоба на самото си, за да извади плика, но директорът го спрял. „Не, не. Всъщност ние не бихме желали да знаем каква е сумата, която би поискал като заплата. Първо искаме да ти покажем какво ние сме готови да ти предложим!" Тогава мъжът плъзнал по масата към Брайън един плик. Брайън го взел и след като прочел първите няколко реда, едва не припаднал. Цифрата, която те му предлагали, била *четирикратно* по-голяма от заплатата, която изкарвал към момента! Брайън бил толкова смаян, че не знаел какво да каже. Просто си седял там и вторачено зяпал писмото. Представителите на застрахователната компания обаче изтълкували погрешно мълчанието му и заключили, че вероятно офертата им не била достатъчно висока. И вдигнали значително предложението си за заплата, като добавили още привилегии! Най-накрая Брайън си възвърнал присъствието на духа и казал: „Господа, аз съм християнин и затова искам да се прибера у дома, за да се моля за това предложение заедно със съпругата си. Ще се видим отново." „Разбира се, няма проблем. Не бързай", отвърнали останалите. Брайън се прибрал вкъщи и казал на жена си. Те се молили и Божият Дух проговорил и на двамата. Посланието от Господа било: *Сине, ти постави делото си в Моите ръце. Аз те оправдах. Това повишение идва от Мен. Приеми го!* Днес, почти двадесет години по-късно, Брайън не живее в Далас. Той е главен изпълнителен директор на тази застрахователна компания в централния им международен офис във Вирджиния. Компанията, за която работел преди, когато бил онеправдан и от която не получил повишението, което заслужавал, сега е същинско джудже в сравнение с настоящата му компания. Какво заключение трябва да направим от този пример? Без съмнение, Брайън можеше и да се

защити. Случаят му бил напълно издържан от юридическа гледна точка. Имал права и можел да ги потърси. Наистина бил онеправдан и вероятно щял да спечели делото. Но дори и да бе спечелил, днес той нямаше да се намира там, където е. Щеше да пропусне благословието, което му предстоеше! Трябва да ви кажа, че съм наблюдавал много хора, които са избирали да следват пътя на самозащитата. Някои от тях даже са печелили дела и са получавали известна доза справедливост, но духовете им вече не са същите. Те излязоха с белези от преживяното, а според Писанието са пропуснали и благословиенията, които ги очакваха. Трябва да осмисляме живота си от Божията гледна точка. Нищо не може да Му убегне. Винаги е най-добре да направим нещата така, както иска Бог. Както направи и Брайън. Трябва да осмисляме живота си от Божията гледна точка. Нищо не може да Му убегне. Той знае колко на брой са космите на главата ви, колко са клетките в тялото ви. Не мислите ли, че Той знае, когато някой ви е навредил? Знае, разбира се! Да! Бог мощно закриля онези, които Му позволяват Той да отвърне на несправедливото отношение, което получават. Разгледайте отново написаното от Петър: **И кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто?** (1 Петрово 3:13). Петър всъщност казва следното: „Хей, независимо дали си мъж или жена, момче или момиче, когато вярваш в това и го вложиш в духа си и живееш по този начин, какво би могъл да ти направи който и да било? Как би могъл някой някога действително да ви навреди или да се възползва от вас? Та тези хора просто ще подготвят почвата, за да бъдете *благословени!*“ „Слава на Бога“, е моят отговор. Ето защо Исус каза на учениците Си, че ако някой иска от тях ризата им, те трябва да му дадат и връхната си дреха. И ако някой иска от тях да извървят една миля те трябва да отидат с него две. Естествено, тези принципи на царството били доста радикални, особено за евреите, които били научени да си връщат на принципа „око за око“. Но Исус е Бог. Той знаеше истината. Този начин на живот е това, което иска Той. Приятелю, още сега, тук, на тази земя, ти можеш да заживееш живот, в който никой никога повече няма да те ограбва. Вместо това, направи си сам услуга - приеми сърцето на слуга. Слугата дава, а от роба крадат. Не връщай зло за зло. Онези, които те онеправдават, в действителност не могат да направят нищо, което да те нарани. Не бъди просто роб. Бъди нещо по-добро от това: бъди слуга, така както Исус бе слуга. Ще бъдеш свободен - още по-свободен да живееш по-мощно за Бога от всякога. Ако сега ви проповядвах, щях да очаквам да кажете „Амин“ на тези думи! И то с ентузиазъм!

7 - Да се издигнем над лошото отношение

Сигурно ще се съгласите, че целта на всеки християнин е да израсне! Библията е пределно ясна по този въпрос: не е добре човек да остане духовно бебе. Надрастването на духовното детство и навлизането в зрялата природа на Божия мъж или жена е онова, което Бог е планирал за всеки вярващ. И съм сигурен, че няма да сте изненадани, когато ви кажа, че онеправдаването е една от първостепенните обучителни тактики, които Бог използва, за да ни помогне да станем духовни възрастни. И отново Петър ни обяснява как става това:

И тъй понеже Христос пострада по плът, вѡоръжете се и вие съсъщата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха (1 Петрово 4:1)

Друга фраза, с която може да се предаде значението на „се е оставил от греха“ е „достигнал е пълна духовна зрялост“. Библията описва различни етапи и нива на духовния растеж, които наподобяват развитието, което претърпяваме физически. Всички ние започваме живота си като бебета, които в голяма степен зависят от грижите на своите родители или на други възрастни хора. Като духовни новородени младенци ние трябва да **пожелаваме чистото духовно мляко, за да пораснем чрез него (1 Петрово 2:2)**. За едно бебе няма нищо лошо в духовното мляко. Всъщност то е идеално за него, понеже духовната храносмилателна система на едно бебе може да се справи само с мляко. Но в даден момент всяко бебе има нужда да бъде отбито и да започне да приема потвърда храна. Затова виждаме, че Библията говори и за деца: ние трябва **да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамнителни хитрости (Ефесяни 4:14)**. И накрая, Писанието споменава духовната зряла възраст: **а твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото (Евреи 5:14)**. Искам обаче да изтъкна някои значими разлики между духовния и физическия растеж. Ако приемем, че всичко се развива нормално, растежът на физическото ви тяло е зависим преди всичко от времето. Никой никога не е чувал за двегодишно дете, което да е високо 1.80 м. (Ако имаше нещо подобно, обзалагам се, че треньорите по баскетбол щяха да започнат да обикалят детските ясли!) Но подобно физическо развитие се нуждае от минимум петнадесет години. Умственото развитие също се различава от духовния растеж. Може да си изключително умен и въпреки това все още да си доста млад. Някои малки деца вече имат невероятна гениалност. Особено преждевременно развитите деца може на петнадесет вече да са завършили гимназия и колеж. А има хора, които са на петдесет и все още се опитват да си вземат изпитите за средно образование. Интелектуалното развитие не е зависимо от времето, а от ученето. Преминаваш от първи във втори клас и така докато завършиш начално образование. Но ако се обучаващ вкъщи или пък в по-специална образователна обстановка, можеш да съкратиш или удължиш този процес по собствено желание. Духовното израстване обаче е неповторимо и не може да се сравнява нито с физическия, нито с интелектуалния растеж. То не е въпрос на време. Някои новородени само от година християни вече се извисяват на ръст в духа си, а други, които са били вярващи от десетилетия, са все още бебешоци, обути в памперси и смучещи биберон-залъгалка. Те са онези, които обикновено най-много се вайкат в църквата и заради които пасторите губят най-много овце! Духовният растеж също така не е и резултат от повече знание. Когато Исус дойде на земята, религиозният елит на деня, фарисеите, разполагаха с много информация относно Бога и Писанията. Мнозина от тях можеха да издекламираат първите пет книги от Библията по памет. И въпреки всичко, цялото това знание не им помогна да разпознаят Божия Син, когато Той дойде и застана пред тях. Днес наблюдаваме същото. Има някои хора, които са завършили библейско училище и семинария. Изучавали са доктрините, изчели са всички подходящи книги, поучавали са другите и могат да се похвалят с богословска автобиография, която е извънредно впечатляваща. Духовната зрялост не е следствие само на времето и обучението. Естествено, Бог може да използва образованието и времето, за да подпомогне нашето израстване, но те не ни го гарантират. Виждаме в 1 Петрово 4:1 кое е това, което действително „ни

прави да растем" в Господа и това не е нищо друго освен страданието. И тук нямам предвид страдание, причинено от собствената ни глупост, а страдание, с което се сблъскваме, когато сме покорни на Бога. Мнозина не биха разпознали Святия Дух, даже и да влезе на службата им с червено палто и шапка в тон. Сега най-вероятно се питате: *Аз познавам хора, които са пострадали и сега са огорчени.* Да, това е вярно, понеже съществува още един ключов елемент, който е част от израстването. Той се намира в Евреи 5:8: **ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада.** Исус бе напълно Бог и напълно човек, но като възплътения Божи Син Той пак трябваше да се научи какво означава да се покорява на Своя Баща тук на земята. Как израстваме духовно? Когато преминаваме през несправедливо отношение, страдание и преследване и въпреки всичко изберем да се покорим. Лесно е да бъдеш покорен, когато слънцето грее, когато седиш в църква заедно със семейството си и приятелите си, или когато си на християнски семинар или конференция. Когато всички те харесват и животът сякаш не може да стане по-добър, да си покорен ти се струва също тъй лесно и естествено като дишането. Но когато надвисне ураган, когато хората ви критикуват, когато сте изпаднали в немилост пред шефа, когато приятелите ви ви злепоставят и въобще нищо не върви добре, ако тогава все пак изберете да бъдете покорни и да благославяте враговете си като им отдавате това, което не заслужават, точно тогава покорството е от особено значение.

ПРОЩАВАЙТЕ... КАКТО СТЕ И БИЛИ ПРОСТЕНИ

Съществува една област от живота ви, която вероятно повече от всяка друга може да се окаже сериозна пречка пред вашата зрялост и способността ви да откликвате с благородство към онези, които ви онеправдават. Тази област се нарича непростителност. Нека си го кажем направо: има толкова много ситуации в живота, в които биваме онеправдани и които просто не се разрешават достатъчно благоприлично, така че да излезем от тях с мир в духа. И макар че наистина сме възнамерявали да се покоряваме на Бога и да не отвърщаме „зло за зло“, жилото от нараняването е заседнало в сърцата ни и не иска да ни напусне. В такъв момент трябва да направим онова, което Исус ни каза да извършим - да простим. Не мога да дам отговор на въпроса защо това е толкова важно за Бога, но то определено е от голямо значение. Духовната мощ, която се освобождава в живота ни, ще бъде изключително оскъдна, ако продължаваме да упорстваме в обидата си. Откликването по правилен начин на не= честното отношение, което получаваме, не представлява единствено умствено упражнение. То идва от дълбините на духа ни, трябва да извира от сърцето и самата същност на това поведение изисква от нас да простим. Подобно на Исус и ние трябва да можем да кажем: „Прости им, понеже не знаят какво правят.“ Това е ключът, чрез който можете да устоите на порива да се защитавате: като прощавате. И така, как е възможно да простите дори и най-безобразния тормоз? С Божията помощ първо трябва да достигнете до точката, в която вече разбирате какво точно ви е било простено на вас самите. Вашият грях, както и моят грях, принуди Исус да умре на кръста. Ние сме виновни за всеки грях, който можете да си представите, включително и за несправедливото убийство на Божия Син. Присъдата, която заслужаваме за това, е вечно мъчение в ада. Ако Бог е в състояние да ни прости подобни престъпления, то тогава няма нищо,

нека да повторя това още веднъж, няма *нищо*, което някой ни е причинил и което да не можем да му простим. На нас ни е била показана огромна милост. В израз на покорство и любов ние трябва да проявяваме същата тази милост към околните. Когато Библията казва, че онези, които са пострадали по плът, „са се оставили от греха“, това означава, че такъв човек вече не е под робството на обичайните грехове. Ето как го обобщава Петър:

И тъй, понеже Христос пострада по плът, вѓоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха (1 Петрово 4:1)

На първо място, забелязахте ли думата *понеже*? В Писанието тя винаги означава: „Пригответе се, тук следва заключението от всичко казано досега.“ Петър вече бе посветил три глави от посланието си, за да обясни как трябва да реагираме на онеправдаването и да понесаме страданието. След това той ни дава най-съществената част. Истината, която се съдържа в този стих, е толкова вълнуваща. На първо място Петър каза: **Понеже Христос пострада по плът**. Но как точно пострада Христос в плътта? Първо, Той почти непрекъснато получаваше *несправедливо отношение!* Обясних този факт в трета глава. След това Петър ни съобщава, че ние ще понесем същото и затова трябва да се „вѓоръжим“ или да се приготвим да пострадаме от онеправдаване. Както вече установихме по-горе, ние сме били призовани точно на това. Честно казано, откакто станах християнин съм преминал през повече изпитания, отколкото някога преди. В много отношения животът ми в миналото беше по-лесен, но пък бях сляп за действителността, понеже преди да срещна Исус, аз бях затворник, пленен от сатана. Кой тип живот ви допада повече? Искате ли да бъдете военнопленник, заключен в клетка, с вързани ръце, или предпочитате да сте човек, освободен да подпомага и работи за делото на родината си като напада нечестивата армия, която държи толкова много военнопленници? Човекът в лагера за военнопленници е затворник, а онзи, срещу когото стрелят, е свободен човек. Когато бях в света и не бях вярващ, бях затворник и нямах толкова много изпитания. Сега вече съм свободен, но познайте срещу кого стреля врагът? И мога да се обзаложа, че и вие сте под обстрела му. И така, добре дошли в истинския живот! Страданието, което е претърпял Христос, бе несправедливо отношение както от хората с власт, така и от останалите. Не веднъж и дважд Той бе несправедливо обвиняван и не се защитаваше. Петър казва, че трябва да се подготвим да сторим същото, така че по-добре ще е да се вѓоръжим. Какво щяхте да си помислите за президента Джордж У. Буш, ако беше наредил американските войски да се бият в Ирак, без да ги подсигури с въздушна поддръжка, танкове, артилерия, автомати, амуниции, ножове и всички останали средства, необходими, за да се спечели една битка? С право бихте си помислили, че да не снабдиш една армия с подходящото и необходимо снаряжение е върхът на глупостта. Разгромът би бил неизбежен. Нито една нация, която очаква да победи, не би изпратила войската си в бой без оръжия. Но точно това се случва по аналогичен начин, когато християните не са вѓоръжени и подготвени да понесат несправедливо отношение. И за съжаление, много християни действително не са готови! Служил съм на вярващи из всички щати на Америка, както и по целия свят. Непрекъснато се убеждавам, че християните не са били поучавани как да се подготвят за страдание и

онеправдаване. Животът на християнина се ползва от много привилегии, но си остава живот на войник. И Бог ни заповядва да вършим това по правилния начин за Негова слава. Ето защо, когато дойде натискът, повечето християни, понеже са като войници, изпратени на бойното поле без пушки и боеприпаси, се озадачават, объркват и накрая изпадат в шок. Тъй като не знаят как да постъпят като Исус, те атакуват. Ние вярващите трябва да се подготвим, да се въоръжим с правилното знание и силата на Духа, така че когато ни засегнат с несправедливо отношение, да знаем как да реагираме. Един добър пример за подобно обучение е това, което пилотите в търговските авиолинии редовно правят. На всеки шест месеца тези мъже и жени спират редовните си полети за около три дни и се упражняват на летателни тренажори. Тези устройства са удивителни, те са някаква смесица от влакче в увеселителен парк, модерна видео игра и сложен компютърен софтуер. Когато пилотите се качат в кабината на тренажора, все едно са на борда на един истински самолет. Всички лостове и контролни уреди са същите. Когато пилотите погледнат през прозореца, виждат точно това, което биха видели, ако се движеха по пистата, ако летяха или приземяваха самолета си. Има всичко - писта, небе, земя, както и разнообразни метеорологични условия, унасящ вятър. И не само това. Всичко, което може да преживеят в самолета - турбуленцията, вятъра, усещанията за изкачване или пикиране - всичко е програмирано. Тренажорът реагира и се държи по същия начин, както истинския самолет. В продължение на три дни инструкторите и изпитващите ги служители изправят пилотите пред всички възможни бедствени ситуации. Когато пилотите се сблъскат със ситуация, която не познават, те най-често катастрофират. Но това означава, че трябва да опитат отново с риск да се „разбият“ и така, докато се научат как да постъпват правилно и да задържат самолета си във въздуха. След това, ако подобна ситуация възникне по време на реален полет, пилотите ще знаят как да постъпят, и то на мига. Животът на християнина се ползва от много привилегии, но си остава живот на войник. Ето защо, когато се случи някой самолет да се разбие и намерят черните кутии и записите, от тях се чува как пътниците в салона пицят. Те не са *въоръжени*, т.е. подготвени, и затова реагират със страх. Но записите от пилотската кабина разкриват различна ситуация. Пилотите спокойно си говорят: „Направи това, проверка, проверка, промени ъгъла на двигателите, провери, задръж, провери.“ При тях няма паника, а трезво действие. Обикновено пилотите са спокойни и запазват самообладание до самия миг на катастрофата. Разбира се, ако не успяват да предотвратят това, което ще се случи, изтърват някое проклетие. Но това е всичко. През цялото време те се опитват да не изпускат контрола от ръцете си. Пилотите са *въоръжени*. Повечето вярващи не са *въоръжени* да се справят с онеправдаването. Това, което се опитвам да направя с тази книга, е да ви предоставя обучение. Намирате се в тренажора! И аз в момента ви въоръжавам от Божието Слово с начините, по които нашият Създател иска от нас да откликваме, когато хората и животът запращат в лицето ни жестокост и несправедливост. Имаме нужда да разберем как да го правим по правилния начин, така че да почитаме своя Цар и да не пропускат нито едно от Неговите благословения!

8 - Ще намери ли Той вяра?

Ако приличате на мен, вие не искате да бъдете духовни слабаци. Вместо това искате да имате духовни мускули, които да можете да напрягате и да използвате, когато бъдете изправени срещу онеправдаване или каквото и да било друго предизвикателство, изискващо от вас да можете да отблъснете тъмнината и да допринесете за делото на Христос на земята.

ДА ПРИДОБИЕМ СИЛА

Обичам да сравнявам това, което трябва да ни се случи в духовно отношение, с някои от моите преживявания, когато се опитвах да заякна физически. В средата на 90-те години наистина приличах на мършав недораслек. И понеже винаги съм имал ускорен метаболизъм, ако не внимавам, теглото ми бързо пада под нормата. (Повярвайте ми, не хленча и не се оплаквам от това. Знам, че много хора се борят с противоположния проблем!) Но по онова време най-вероятно бях с двадесет килограма под нормалното си тегло. Бях толкова слаб и тъй много ми липсваше издръжливост, че това започна да се отразява на способността ми да проповядвам. Една неделя сутрин стоях на подиума преди да започна да проповядвам, когато ми се зави свят и видях звезди посред бял ден. Толкова бях изтощен. Даже не бях станал, за да започна да проповядвам, а вече се чудех дали няма да припадна. Загрижена, Лиза ми бе говорила, че трябва да съм повнимателен към здравето си. Тя се бе молила месеци наред да направя нещо по въпроса. И след това произшествие в неделя сутрин аз се прибрах къщи и й казах: „Това вече е достатъчно. Възнамерявам да започна тренировки.“ Благодарен съм, че Господ бе поставил в съседство един борец от Световната федерация по борба. Бяхме се сблизили с това семейство. И така, аз отидох при мъжа и му казах: „Би ли се съгласил да се занимаваш с мен? Искам да тренирам.“ Той отвърна, че ще се радва да го направи. Аз си сложих анцуга и започнахме да ходим заедно във фитнес залата три пъти седмично. Сигурно сме изглеждали много смешно двамата, понеже той бе огромна маса мускули - 1.93 м висок, 125 кг бе теглото му и при това само 6% от тях бяха телесна мазнина. Ръцете му бяха големи колкото краката ми. Не ми отне дълго време, за да науча как трябва да подходиш, за да натрупаш мускулна маса. Разбрах, че можеш да влезеш във форма, ако вдигаш определена тежест дванадесет пъти. Но ако наистина искаш мускулите ти да се издуят, трябва да сложиш още малко тежест на лоста, а после да дадеш всичко от себе си, за да повдигнеш това нещо няколко пъти. След това, когато вече мускулите ти пищят от ужас и всичко вътре в теб крещи: „Не мога да го направя“, трябва да изцедиш последната си капчица сила и да я вложиш в повдигането на лоста още веднъж. И тъй, ето че „Мистър Вселена“ (или по-скоро кльошавият му събрат) се озова в залата заедно с този внушителен борец и приятелите му с чудовищни размери. Те обикновено сядаха на пейката и на висок глас се насърчаваха: „Вдигай, избутай го, давай!“ Тогава мъжът под лоста изсумтяваше и започваше да се напъва, а кръвоносните му съдове изпъкваха и лицето му почервеняваше. Той мощно оттласкваше и щангата се вдигаше нагоре. Разбира се, моят съсед очакваше същото и от мен. „Точно по този начин ще заякнеш, Джон - каза той. - Трябва да стигнеш до

момента, в който си казваш: „Не е възможно да го вдигна нито един път повече!“ Но нещо вътре в теб го изтласква и точно тогава мускулите ти нарастват." *В какво за Бога съм се набъркал?*, чудех се аз. Но просто не исках повече да съм слаб. И така започнах да вдигам тежести. Беше си направо трогателно. В началото не успявах да вдигна повече от 45 килограма. Но двамата с приятеля ми продължихме да ходим в залата и не след дълго стигнах до петдесет килограма. След около още седмица-две успях да вдигна 55 килограма. Благодарение на неговата подкрепа продължих да тренирам и започнах да вървя нагоре - 60, 65, 70, 75, 80, 85. Но всичко това не стана за една нощ. Нужни ми бяха няколко години, за да стигна дотам. Но после сякаш заседнах. Струваше ми се, че съм стигнал предела на възможностите си. Веднъж през този период проповядвах на една конференция във Фресно, Калифорния, и няколко от пасторите ме взеха в тяхната фитнес зала. Докато тренирахме и вдигахме гирите, един от тях каза: „Джон, без съмнение можеш да вдигнеш 100 килограма." „Да не си луд? Не мога и да ги доближа стоте килограма." „Разбира се, че можеш. Сядай на скамейката. Аз ще те следя." „Ти не си наред. Не мога да го направя", казах аз. Определено не бях изпълнен с вяра. Но пасторът ме накара да седна на пейката, сложи тежестите, а после започна да ме насърчава. Не можех да повярвам, аз успях да вдигна тази тежест. *Побърках се!* Наистина не можех да повярвам. По-късно същия ден излязохме на обяд. Докато се хранехме, казах на този пастор: „Знаеш ли какво? За мен ти си като Святия Дух." „Какво?", ме погледна озадачено той.

„Не си ли спомняш какво казва Библията? - попитах го аз. - **Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите**" (1 Коринтяни 10:13, подчертаното е добавено от автора).

Моят приятел пасторът започна да разбира. Святият Дух знае какво можем да издържим и в повечето случаи то е повече от това, с което ние си мислим, че бихме се справили. „Ти знаеше, че мога да вдигна сто килограма - казах аз. - Ти знаеше, че мога да го понеса!" Неговото насърчение и вяра в способностите ми ми помогнаха да разчупя преградата, която ме задържаше. Не след дълго стигнах до 105 кг, но отново заседнах. След около година започнах да тренирам с един от най-добрите треньори по вдигане на тежести в Съединените щати. Той ми каза: „Можеш без проблеми да се справиш със 125 килограма." *Хайде пак се започва!* Помислих си аз. Незабавно отговорих: „Ти си луд!" Той се изсмя и след няколко загряващи упражнения и полезни съвети аз изтласках 115 кг.! Толкова се въодушевих, че се обадох на жена си, за да се похваля. Няколко месеца по-късно бях отново със същия треньор. (Той посещава една църква в Детройт, Мичиган, където главният пастор може от лежанка да вдигне 200 кг!) Цялата неделя бях проповядвал за това как да сме чувствителни към Святия Дух. В понеделник сутринта този треньор ме погледна и каза: „Джон, снощи сънувах как вдигах 135 килограма." Изсмях му се така сякаш си бе изгубил ума. Но двамата с главния пастор ми напомниха какво бях проповядвал предния ден. Примирих се и казах: „Добре де, хайде да опитаме." Разгряхме и малко по малко започнахме

да се доближаваме до целта. Вдигнах 135 кг. А после той каза: „Нека сега да сложим 145 кг.“ Той увеличи тежестта, нагласи ме и 145-те килограма се издигнаха без проблем (това е първият, а най-вероятно и последният път, когато правя подобно нещо). Що се отнася до физическата ми форма и силата на мускулите ми, тези двама треньори по вдигане на тежести са като Святия Дух в духовната сфера: те често знаят с какво можете да се справите по-добре от вас самите. Това ми напомня какво е написал Святия Дух чрез автора на посланието до евреите: **Понеже докато вие трябваше до сега, според изтеклото време, и учители да станете...** Всъщност Той ги смъмри, като им каза, че са слаби и имат нужда да се върнат към млякото, вместо да приемат твърда храна (виж Евреи 5:12). Така че всъщност Господ ни казва: „Е, добре, нека да започнем да ви привеждаме в добра форма. Има нещо, което искам да направите за Мен и то ще е придружено от 50 килограма онеправдаване, но вие сте готови да се справите!“ А после някой ви казва нещо гадно и вие не успявате да го преглътнете, сопвате се и започвате да се защитавате. Тогава Бог казва: „Е, добре, ще трябва да се върнем отново на 45 килограма. Ще трябва да свършиш нещо детско, не си готов за повече.“ Може би във вашия живот духовната ви зрялост се равнява на 55 кг. Бог е намислил нещо, което желае, но за целта ще трябва да се приготвите за 65 кг. Така че много подробно Той ни разяснява: „Приготвил съм ти една задача за 65 килограма, която трябва да свършиш в Духа.“ И така, власт имаща фигура те онеправдава и ти започваш да хленчиш и да се оплакваш и не свършваш задачата. Затова Бог ти казва: „Обратно към 55-те килограма.“ Господ идва по-късно и казва: „Нуждая се от някой, който може да се справи с вдигането на 70 килограма в Духа. Смятам, че ти би го направил.“ А после приятелят ти те предава или пък шефът ти повишава някой друг, а не теб. И тогава вместо да не връщаш зло за зло и да останеш стабилен, ти отвърщаш на обидата с обида и разсърден си подаваш оставката. Бог казва: „Връщай се на 55.“ Или пък Господ говори: „Имам нужда от църква, която да може да се справи с работа от 100 килограма в този град.“ Но църквата се сблъсква със съпротива и гонение, като например недоброжелателна статия в местния вестник. Лидерите на църквата отстъпват. А Бог заявява: „Обратно на 55.“ Има нещо, което искам да направите за Мен и то ще е придружено от 50 кг онеправдаване, но вие сте готови да се справите! Вашият духовен Треньор, Святия Дух, Който ви помага да израствате, ви казва: „Трябва да вдигнеш 110, 130 или 135 килограма!“ Но понеже ти не спиращ да се защитаваш или пък да си връщаш, когато някой с власт над теб те критикува, твоят Треньор непрестанно те връща отново на 55 кг. Така ти не израстваш в сила. Не се покоряваш на заповедта да понасяш страданието с благородство и да оставиш отмъщението в ръцете на Бога. И макар че Той е търпелив, понеже те обича толкова силно, ти казва: *Скъпо мое дете, ти просто пропускаш възможността да пораснеш. Имам задачи от царството, които трябва да се свършат, но ми е нужен някой, който да може да вдига повече от 55 килограма. Моля те, прибери жътвата си! Току-що пропусна възможността да се заемеш с едни 80 килограма, защото нямаше да можеш да се справиш.* В тази борба за натрупване на духовни мускули ти не си сам! Знаем го от личен опит. Преди години, когато административният пастор ме злословеше и очерняше името ми из цялата църква, имах чувството, че целият свят се срутва върху мен. Струваше ми се, че няма да мога да го понеса, че ще се побъркам. Това беше моят свят.

Изглеждаше сякаш всичко рухва. Бях оставил кариерата си в инженерството, за да вляза в служение. Тази тежест бе максимумът, който можех да „повдигна“. Наистина по онова време не го разбирах, но това много приличаше на 55 килограмова щанга. Но тогава не прекъснах духовното си обучение. С всяка изминала година аз се чувствах все по-силен, така че в духовен смисъл да мога да поема повече. А после, почти дванадесет години след този по-ранен случай с мен като младши пастор, аз бях очернен и по мой адрес се злословеше на три различни континента. Това бе направено от един пастор на огромна църква в Европа. Ако такава равнище на нападение ме бе сполетяло, когато можех да вдигам само 55 кг, щангата най-вероятно щеше да се стовари върху мен и да натроши всичките ми ребра. Все едно върху ми да бяха паднали 140 кг по времето, когато започвах да тренирам с моя съсед борец. Това можеше да ме унищожи. Чрез Божията благодат и силата, която Святият Дух постави в мен, аз бях в състояние да не се защитавам срещу тези неоснователни твърдения. Имах силата действително да обичам този човек и да продължа да го благославям. Това ме опази да не допусна отровата на обидата да зарази и да отслаби духа ми. И не след дълго Бог се погрижи за ситуацията. Сърцето ми се раздира като го казвам, но не измина много време след неговите обвинения срещу мен и църквата на този мъж се разцепи НЕГОВОТО служение не можа да се възстанови повече, и църквата му изгуби голяма част от своето влияние. Знаете черните барети и тюлените от флота получават по-високо уважение? Понеже тяхната подготовка многократно е по-тежка от тази на всички останали подразделения във войската. Но когато трябва да се свърши някоя особено отговорна работа, викат тези момчета. Точно както мускулите в тялото ти наистина нарастват само когато тренирът ти те поведе в измерения, където си мислиш, че не можеш да пристъпиш, така и духовните ни мускули и сила порастват, когато Святият Дух ни накара да излезем извън личното си удобство и безпрекословно да се покоряваме на това, което иска Бог. Той знае какво сме способни да понесем! Но ние трябва да Му се доверим достатъчно, така че да положим усилия да извършим тежката работа на царството.

СПОРЕД БОЖИЯТА ИЛИ СПОРЕД ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ?

Бог ридае, понеже ние отказваме да вършим нещата според Неговата воля. Той казва: „Хей, християни, имам не малко тежки задачи, които трябва някой да свърши на земята. Жътвата е изобилна, а работниците са малко. Хората Ми се безпокоят за това какво си мислят другите, какво ще е мнението на околните за тях или че шефът е казал нещо критично по техен адрес. Те си отстояват правата. Но междувреме има хора, които умират и отиват в ада. Имам нужда от работници, които са заели позиция и могат да се справят със задачи от по 80, 85, 90, 100, 115, 135, а дори и 160 килограма!“ Духовните ни мускули и сила порастват, когато Святият Дух ни накара да излезем извън личното си удобство и безпрекословно да се покоряваме на това, което иска Бог. Исус каза, че в последните дни оскърблението ще се шири навсякъде по света. Гръцката дума *много* означава „множеството“ и това, което е наистина плашещо, е, че Той не говореше за хората в обществото. Когато каза: **И тогава мнозина** ще се съблазнят, **и** един друг ще се предадат, **и** един **друг** ще се намразят, Той говореше за християните (Матей 24:10). Следствието на всичките тези

неприятности, причинени от неспособността на вярващите да се справят правилно с оскърблението, ще доведе до беззаконие. Това означава, че те няма да са покорни на властта. И в края на краищата, **любовта на мнозинството ще охладнее** (Матей 24:12). Исус свързва пряко непокорството с властта и оскърблението. Той каза, че мнозина ще се оскърбят, ще се предадат и ще се намразят. Това ще доведе до издигането на лъжепророци, които ще **заблудят мнозина** (Матей 24:11). Мнозината, за които Той говори тук, са онези, които се оскърбяват! Какво е следствието: беззаконието ще се **умножи** (Матей 24:12).

Защо ще се умножи беззаконието? Това е свързано с всичко, което научихме в тази книга. Хората казват: „Виж, обидиха ме. Този лидер ми направи това или пък онзи ми причини онова.“ И с течението на живота им, всеки път, когато срещнат някой, който им напомня за човека, причинил им еди какво си, веднага се задействат защитните и отбранителните механизми: „Наранявали са ме и преди и няма да допусна това да се случи отново!“ Влязох в служение през 1983 г., а от 1990 г. пътувам по целия свят. Виждах съм много християни, които избират да се защитават, когато са онеправдани, и в известен смисъл в определени ситуации те са „печелили“. Но съм забелязал и още нещо при тези хора. В тях липсва живот и огън за Бога. Топлотата си е отишла. Трудно е да се открие смирение. Като са иззели Божията работа да се защитават и да въздават справедливост, те са пропилели нещо изключително ценно и стойностно. Били са заблудени, мислейки, че са постигнали добри резултати. Но са пропуснали по-голямото благословение - да израснат в сила и да видят в себе си оформен своя характер и зрелостта на Христос. И така, **нека** обобщим трите основни причини, поради които са да не си отмъщаваме, нито да се защитаваме:

1. Това освобождава място за Божията справедлива присъда.
2. Така можем да наследим благословение.
3. В нас се оформя характерът и зрелостта на Христос.

ЩЕ НАМЕРИ ЛИ ТОЙ ВЯРА?

Тъй като тази малка книжка върви към своя завършек, искам да отправя към вас едно последно предизвикателство: Ще се доверите ли на Бога достатъчно, така че да Му се покорите и да реагирате на онеправдаването по Неговия начин? Ще се присъедините ли към милионите хора, които работят за напредъка на царството Му и за да донесат слава на Неговото скъпоценно име? Ще Му се доверите ли да се погрижи за вас и да ви въздаде справедливост на Неговото време - независимо дали в този живот или в следващия? Ще бъдете ли измежду онези, които Той ще намери верни?

И каза им една притча за това как трябва всякога да се молят и да не отслабват, думайки: В някой си град имаше един съдия, който от Бога се не боеше и човека не зачиташе. В същия град имаше и една вдовица, която дохождаше при него и му казваше: Отдай ми правото спрямо противника ми. Но той за известно време не искаше. А после си каза: При все, че от Бога не се боя и човеците не зачитам, пак, понеже тая вдовица ми досажда, ще ѝ отдам правото, да не би да ме измори с безкрайното си дохождане. И

Господ рече: Слушайте що каза неправедният съдия! А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята? (Лука 18:1-8, подчертаването е добавено).

Нерядко тази притча се използва, за да онагледят важността на това да сме именни и настоятелни в молитва. Но и често последната част от притчата се пренебрегва. **Казвам ви, че ще им отдаде правото скоро. Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?** Това твърдение стои в сърцето на тази книга: Нужна е вяра, така че когато някои наистина те е онеправдал, да не отвърнеш на удара, а да се оставиш в ръцете на Бога, вместо да си отмъщаваш. Слава на Бога! Не се налага да се опитваме да вършим това със собствени сили! Няма нищо, което да е невъзможно за Него. Духовните ни мускули и сила порастват, когато Святият Дух ни накара да излезем извън личното си удобство и безпрекословно да се покоряваме на това, което иска Бог. Когато онзи пастор от Европа ме онеправда като очерни името ми и чух за думите му на три различни континента, аз отидох при един от мъжете в управителния съвет на моето служение, пастор Ал Брайс, и го попитах: „Как се справям? Това наистина ми се струва тежко! Смятам, че постъпвам правилно, но какво мислиш ти?“ И тъй като Ал е и мой приятел и ме обича, той бе ядосан от обвиненията. Но също така Ал е мъж, покорен на Божието Слово. Той знае как трябва да реагираме, когато сме онеправдани. Ето защо, след като се успокои, той ме увери, че върша онова, което е правилно. А после каза с усмивка: „Джон, когато попаднеш в ситуации като тази, поучи се от г-н Муун (на англ. луна - бел. ред.) „Какво имаш предвид?“ попитах аз. Не смятах, че говори за преподобния Мун! Но пък бях озадачен от мъдростта му. „Джон - продължи Ал, - всеки месец луната изгрява пълна и тогава всеки койот, всеки вълк и всяко куче излизат нощем и вият срещу месечината. Но отговаря ли тя на който и да било от тях? Не! Просто продължава да свети.“ Сега вече разбрах думите му. Той се усмихна и каза: „Джон, просто продължавай да светиш!“ А после допълни: „Продължавай да проповядваш чистото Божие Слово, покорявай Му се напълно и обичай хората.“ Насърчавам ви и вие да направите същото. Когато дойде оскърблението, когато сте онеправдани и трябва да понесете страдание като нашия Господ Исус, направете едно-единствено нещо: *Просто продължавайте да светите!*

ЗА АВТОРА

Джон Бивиър е известен като автор на много бестселъри и обичан говорител на конференции. Той и жена му Лиза, която също пише успешни книги, основават Служението *Джон Бивиър* през 1990 година. То се разраства и става голямо международно служение с разнообразни дейности, между които и ежеседмичната им телевизионна програма „Посланикът“, която се излъчва в 214 държави. Джон е автор на много книги, сред които са „Приближаване“, „Пламнало сърце“, „Под прикритие“, „Примамката на сатана“ и „Страхът от Господа“. Дватамата с Лиза живеят в Колорадо с четиримата си сина.

Ако желаете да поръчате други книги от

ИК "ИГЪЛ", ще изпратим на посочения

от Вас адрес безплатен каталог.

За информация и контакти: Гр. Силистра 7500, бул. "Македония" 148, ап. 3,
тел: факс. (086) 821 522, дом. (086) 2 00 34, GSM: 0887 456 147.